

Житно Зърно

БР. 7-8 ТРИНАДЕСЕТА ГОДИНА 1939

СЪДЪРЖАНИЕ:

Боянъ Боевъ. * * 2. G. N. Е. П. М. Б. Боевъ. * * * Д. Антонова и S. G. Nordmann. Буча Бехаръ. Д-ръ Алекси Карель. Отзиви, вести и книгописъ Du Maître.	Бждещето семейство. Международната криза. Магеланъ — покорителъ на моретата. Задъ дима и огъня. Въ епохата на нервитъ. Елементарни астрологични комбинации. Той е! Изъ нашия животъ: Разговоръ съ Учителя при Седемътъ Рилски езера. Стихове Есень. Въ страната нв мензитъ. Влияние на душевнитъ прояви върху органитъ La manifestation du Divin en l'homme.
--	--

SOMMAIRE

В. Boëv. * * G. G. Nordmann. Е. P. M. В. Boëv. * * * D. Antonova et S. G. Nordmann. B. Béhar. Dr. Alexis Carel. Echos, nouvelles et livres nouveaux. Du Maître	La famille de l'avenir. La crise internationale. Magellan — conquérant des mers. Au delà du feu et de la fumée. Dans l'époque des nerfs. Combinaisons astrologiques élémentaires C'est Lui! De notre vie: Entretien avec le Maître aux Lacs de Rila. Vers. Automne. Au pays des menzes. Influence des manifestations psychiques sur les organes. La manifestation du Divin en l'homme.
--	---

ЖИТНО ЗЪРНО

ГОД. XIII.

БР. 7—8

Бждещето семейство

Иска ли човѣкъ да дойде до правилно разбиране на великитѣ закони въ Битието, трѣбва да разглежда живота въ неговитѣ естествени прояви. Запримѣръ, естествена проява на човѣка е да бжде добѣръ. Не е ли добѣръ, това е неестествена проява, която натѣква човѣка на хиляди противоречия. А всѣко противоречие се явява като резултатъ отъ неестественитѣ прояви въ човѣшкия животъ. Ако двама души не се разбиратъ, причината за това се крие въ тѣхнитѣ прояви, въ тѣхнитѣ неестествени действия. Ако членовѣтъ на дадено общество не се разбиратъ, причинитѣ за това сж неестественитѣ прояви въ семейния животъ. Защото, ако майката и бащата въ едно семейство не се разбиратъ помежду си, не можете да очаквате разбиране и между членовѣтъ на обществото. Сегашнитѣ общества сж построени върху основитѣ на семейството. Всѣки членъ на обществото е преди всичко членъ на нѣкое семейство, най-малката единица въ обществото. Следователно ако той въ семейството си не живѣе добре, нѣма да може да се прояви добре и въ обществото.

Невъзможно е да има съгласие между децата на едно семейство, ако между родителитѣ отсъствува съгласие и разбирателство. Какво виждаме днесъ? Майката и бащата водятъ дребнави спорове за най-незначителни нѣща. Тѣхниятъ споръ се предава и на децата. При това положение, не може да става въпросъ за възпитаване на децата. Птицитѣ, въ това отношение, стоятъ по-високо отъ хората. Когато мжтятъ яйцата си, тѣ живѣятъ въ пълна хармония. Докато си избератъ мѣсто за жилище, докато свиятъ гнѣздото си, между тѣхъ може да се яви нѣкакъвъ споръ. Започнатъ ли, обаче, да мжтятъ, всѣкакъвъ споръ изчезва. Когато мжтятъ яйцата си, тѣ постоянно пѣятъ.

И тѣй, понеже животътъ на съвременнитѣ хора е построенъ върху семейството, ако основата на семейството е добра, цѣлиятъ човѣшки животъ ще бжде добѣръ. Ако, обаче, майката и бащата нѣматъ съзнание за своята роль въ живота, и децата, които ще имъ се родятъ, ще приличатъ на тѣхъ. Майката и бащата трѣбва да родятъ такива деца, които да бждатъ полезни за семейството си, за обществото, за цѣлото човѣчество. Свѣтътъ се нуждае отъ благородни, възвишени души.

Днесъ свѣтътъ е пѣленъ съ готовановци, които очакватъ да дойдатъ по-добри социални условия на земята, за да могатъ да ядатъ, да пиятъ и да се удоволствуватъ. Земята, обаче, е училище, а не мѣсто на удоволствия. Не съзнава ли това човѣкъ, той ще попадне въ голѣми

разочарования, страдания и противоречия. Всѣко удоволствие носи следъ себе си известни нежелателни последици. Когато хората на удоволствията започнатъ да изпитватъ лошитѣ последици отъ безогледното задоволяване на своитѣ желанія, тѣ почти винаги протестираатъ: „Нима не трѣбва да се живѣе!“ — Ала животътъ и удоволствия сѣ две различни нѣща. Не може да се каже, че човѣкъ живѣе, ако мисли само за удоволствия. Сѣщо така не можемъ да наречемъ майка онази, която ражда престѣпници. Жена, която ражда престѣпници, е кърмилница на злото и престѣплението, а не майка. Жената трѣбва да бѣде майка, да ражда добри синове и дѣщери. Майката трѣбва да ражда възвишени души, които да оправдаятъ идването си на земята. Само такива жени могатъ да се нарекатъ майки. Можете ли да наречете изворъ онзи източникъ на вода, отъ който извира мѣтна, нечиста течностъ? Изворъ наричаме онова, отъ което извира чиста, кристална вода.

Бъдещето семейство ще се различава коренно отъ днешното. Въ него само майката ще бѣде на лице, а бащата ще бѣде далечъ отъ семейството. Той ще се явява по единъ пѣтъ въ месеца, като гостъ, като приятелъ. Но винаги, когато дойде между тѣхъ, той ще имъ носи нѣщо ново. Затова децата ще го очакватъ съ трепетъ. Стане ли въпросъ за баща имъ, тѣ ще иматъ свещенъ образъ за него. Той ще остане за тѣхъ като идеалъ, къмъ който се стремятъ. Той ще създава постояненъ импулъсъ въ живота имъ, постояненъ стремежъ. На съвременнитѣ хора това положение може да изглежда невѣроятно, ала то почива на единъ великъ законъ въ Битието: проявеното, познатото въ свѣта е Майката; Бащата — „Отецъ“ — остава вѣчно скритъ.

Ето защо, въ бъдещето, идейното семейство, непосредствена връзка ще сѣществуваетъ само между майката и децата. При това, въ тия семейства ще се раждатъ само по две деца — синъ и дѣщеря. Тѣ ще бѣдатъ високо напреднали души, които ще помагатъ на родителитѣ си, ще работятъ заедно съ тѣхъ.

Сегашниятъ животъ на хората е преходна фаза къмъ съвършения животъ, който постепенно настѣпва. Ако и въ бъдеще хората запазятъ днешния редъ на нѣщата, ако и въ бъдеще създаватъ семейства като сегашнитѣ, туй ще бѣде само празно губене на време. Това могатъ да правятъ и невежитѣ. Разумнитѣ хора на бъдещата раса, обаче, се отказватъ да раждатъ деца като Каина — отъ които днесъ гѣмжи свѣта. Децата на новитѣ хора ще се отличаватъ съ чистота и светостъ. Тия деца ще носятъ благословение и за своя домъ и за ближнитѣ си.

Тѣ сѣ които ще създадатъ бъдещето общество, бъдещия общественъ строй. А този строй и това общество сѣществуватъ вече. Това сѣ строятъ и обществото на ония човѣшки души, които сѣ завършили своето развитие на земята, обществото на светиитѣ, на ангелитѣ. Туй общество се отличава по това, че въ него цари пълно разбирателство и хармония. Въ него царува миръ, който е изразъ на единъ високо организиранъ, разуменъ животъ.

Боянъ Боевъ

Международната криза

Въ природата царуватъ велики разумни закони, и всѣко отклонение отъ тѣхъ носи страдания, а всѣко съгласуване съ тѣхъ — претъпяване и освобождение отъ ненужни страдания. Напр., физическото здраве на човѣка изисква чистъ въздухъ; ако той живѣе по-дълго време въ стая, чийто въздухъ е проникнатъ отъ влага, прахъ и пр., ще заболѣе. Този законъ важи и по отношение на духовния животъ. Важи за мислитѣ, чувствата и постѣпкитѣ на човѣка, защото тѣхниятъ свѣтъ е толкова реаленъ, колкото и физическиятъ. Важи и за живота на обществата, племената, народитѣ, раситѣ и на цѣлото човѣчество, защото и тѣ могатъ да се взематъ като колективни единици.

По-дълбоко погледнато, нали и отдѣлниятъ човѣкъ въ сжщностъ представлява колективенъ организъмъ, понеже е съставенъ отъ безброй клетки? А всѣка клетка сама по себе си представя единъ организъмъ. Даже нали има едноклетни организми? По сжщия начинъ и едно общество, народъ или цѣлото човѣчество представляватъ единъ колективенъ организъмъ отъ по-висшъ разредъ. Така като се издигаме до колективни единици отъ все по-висшъ и по-висшъ разредъ, идваме до схващането за единството на живота.

А туй е именно новото схващане, до което се издига днесъ постепенно съзнанието на човѣчеството. Това е вече разширение на съзнанието.

Това ново схващане коренно се различава отъ старото схващане, споредъ което животътъ е разпокъсанъ, раздѣленъ. Разбира се, всѣко схващане води къмъ особенъ начинъ на мислене, чувствуване и постѣпване и къмъ особени резултати.

Споредъ старото схващане всѣки народъ може да живѣе за себе си, може да има предъ видъ само личнитѣ си интереси и изгоди. А споредъ новото схващане за единството на живота, всѣки индивидъ, всѣко сжщество представлява частъ отъ едно велико цѣло, и затова то не може да живѣе за себе си. То трѣбва да живѣе за интереситѣ на цѣлото, ако иска да благоденствува, да напредва.

Кое отъ тия две схващания е по-правдоподобно, по-вѣрно? Има два начина за отговоръ на този въпросъ: Първиятъ начинъ е чрезъ непосредственото изследване, наблюдение и пр. А вториятъ начинъ е чрезъ изучаване резултатитѣ.

Можемъ да споримъ, кое схващане е по-вѣрно, можемъ да привеждаме философски аргументи въ полза на едното или другото схващане, но най-късътъ и ясенъ е вториятъ методъ: чрезъ изучаване резултатитѣ.

Нека разгледаме проявитѣ на съвременния животъ, това, което днесъ става около насъ. На кое схващане е резултатъ всичко това? Безспорно, цѣлиятъ днешенъ животъ е нареденъ възъ основа на старото схващане за отдѣлността, разпокъсаността на живота. Обаче, какви сж резултатитѣ, плодоветѣ отъ този начинъ на схващане? Какво виждаме около насъ? Цѣлото човѣчество живѣе днесъ смазано отъ всевъзможни кризи и се гърчи всрѣдъ тѣхъ; навсѣкжде виждаме дисхар-

монии, както въ живота на отдѣлния човѣкъ, тъй и въ живота на обществата, народитѣ и въ международния животъ. Въ последния особено ясно изпъква днесъ взаимно недовѣрие, взаимно съперничество и борби. Много отрицателни прояви, много погрѣшни страни на днешната култура сж били до сега скрити, потенциални. Тѣ винаги сж съществували като възможности. Обаче, днесъ всички тия отрицателни скрити сили, действащи досега въ дълбочинитѣ, сж излѣзли на повърхността и ги виждаме ясно и безпогрѣшно! Все по-ясна става погрѣшността на стария начинъ на схващане. Отъ днешнитѣ трагични последици се вижда, че то е било фалшиво, въ грубо противоречие съ природнитѣ закони.

Ето защо, налагатъ се нови пѣтища. А новиятъ пѣтъ — това е схващането за единството на живота. Споредъ него въ общочовѣшкия организъмъ всѣки индивидъ представлява клетка, а всѣки народъ — органъ.

Тогава по кой начинъ трѣбва да се нареди животътъ на обществата, народитѣ, раситѣ и на цѣлото човѣчество? По сжитѣ закони, които забелязваме въ растителния или човѣшкия организъмъ! Народитѣ трѣбва да иматъ помежду си такива отношения, каквито иматъ органитѣ въ растителния или човѣшкия организъмъ. И тогава обществениятъ и международниятъ животъ ще бждатъ въ съгласие съ природнитѣ закони.

Какво бждеще може да има единъ органъ, ако се изолира отъ живота на цѣлия организъмъ и почне самостоятеленъ животъ? Въ човѣшкото тѣло могатъ да се наблюдаватъ подобни процеси. Напр., нѣкои клетки въ човѣшкото тѣло могатъ да се индивидуализиратъ и да почнатъ да нарастватъ за себе си, безъ огледъ на интереситѣ на цѣлия организъмъ. Но това е вече болезнениятъ процесъ ракъ, който води къмъ смъртъ както индивидуализирания органъ, тъй и цѣлия организъмъ.

Въ тѣлото на растението или човѣка всѣки органъ получава сокове отъ цѣлия организъмъ; всички други органи му сж полезни и необходими. И самиятъ той извършва функция, необходима за живота на цѣлия организъмъ.

Това се отнася и за народитѣ. Нѣкой народъ може — по своето съзнание и начина на живота си — да представлява коренитѣ на колективния, общочовѣшкия организъмъ, другъ — стеблото, трети — листата, четвърти — цвѣтоветѣ или плодоветѣ и пр. Обаче, всички сж еднакво ценни и необходими единъ за другъ. Нѣкой може да каже, че листата и цвѣтоветѣ сж на по-почетно мѣсто. Обаче, въ сжщностъ, както тѣ не могатъ безъ коренитѣ, тъй и последнитѣ — безъ тѣхъ. Органитѣ, поставени на по-скромно мѣсто, сж толкова важни, както и органитѣ, поставени на почетно мѣсто.

Сравнени съ човѣшкитѣ органи, нѣкой народъ представлява черния дробъ на космичния, колективния човѣкъ, другъ — сърдцето, трети — бжбрецитѣ, четвърти — бѣлия дробъ, другъ — ржцетѣ или краката и пр. Даже космичната биология опредѣля точно мѣстото и функцията на всѣки отъ съвременнитѣ народи въ колективния общочовѣшки организъмъ.

Подобно на органитѣ въ организма, никой народъ не може да напредва, ако не получава сокове отъ всички други народи.

Ние не виждаме ли ясно, какъ народитѣ ставатъ все повече необходими единъ за другъ? Това се вижда ясно не само въ икономичния животъ, но и въ по-висшитѣ области на живота. Гениятъ на единъ народъ може да дойде до особени открития въ науката, техниката, може да роди специфични философски принципи, пророци, апостоли, нови идеи, които после се разпространяватъ и ставатъ достояние на всички други народи. Каква голѣма загуба би било за човѣчеството, ако усилията на всѣки народъ не се влѣятъ въ общочовѣшкото културно творчество? Напр., колко много би загубило човѣчеството, ако шведитѣ не биха дали на човѣчеството творчеството на своитѣ музиканти, философи, мистици, писатели, поети, учени и пр.? Сжщото е вѣрно и по отношение на италианския народъ, испанския, белгийския и пр.

Има и други зависимости между народитѣ, които не сж така очебийни, но не сж по-малко важни. Тѣ се разглеждатъ въ окултната наука. Всѣки народъ е специфиченъ трансформаторъ на космичнитѣ енергии, които после препраща на всички други народи.

Отъ горното следва, че всѣки народъ си има особена мисия, която е въ връзка съ предназначението и живота на цѣлото човѣчество. И колкото по-добре изпълни той своята мисия, която зависи отъ мѣстото, което заема въ цѣлокупния организъмъ и отъ силитѣ, съ които разполага, толкова по-полезенъ и цененъ ще бжде за цѣлия организъмъ.

И ако единъ народъ по своя вина или по външни причини не може да изпълни своята мисия, съ туй губи цѣлото човѣчество, спѣва се развитието му. То губи нѣщо, което никой другъ народъ не може да запълни. И ако нѣкои съ насилие или другояче попречатъ на единъ народъ да изпълни мисията си, съ това тѣ сж отговорни за бждещето на цѣлото човѣчество.

Въ хармония съ природнитѣ закони е не международното съперничество, а международното сътрудничество. Идеята, която сега трѣбва да се разпространява е, че народитѣ сж органи на общочовѣшкия организъмъ — че тѣ образуватъ едно цѣло.

Отъ това следва следното:

Всѣки народъ трѣбва да се освободи поне отчасти отъ своя егоизъмъ. По-силнитѣ народи трѣбва да помагатъ на по-слабитѣ народи. Това е новото схващане, на което принадлежи бждещето, и то непременно ще се наложи на човѣчеството. То узрѣва въ съзнанието му, защо е въ хармония съ сегашната фаза въ развоая на човѣшкото съзнание. И този принципъ на международна солидарностъ и взаимопомощъ не може да се осжществи по механиченъ начинъ. Той трѣбва да дойде чрезъ новото разбиране на живота като единство. Иначе, даже и ако се локализируютъ нѣкои войни по едни или други причини, то въ бждеще пакъ ще сжществуватъ причини за нови катастрофи.

Този международенъ водовъртежъ, въ който човѣчеството влиза сега, е резултатъ на миналото — на миналитѣ погрѣшни мисли, чувства и постѣпки на народитѣ. Днешното хаотично положение е жетва на дълбокото минало. А сегашнитѣ нови идеи — сегашнитѣ творчески мисли, чувства и постѣпки — сж сеитба за бждещето.

Всѣка мисълъ на новото време, всѣка мисълъ за обединение, за хармония, е сеитба на ново красиво, свѣтло бждеще.

Нека всѣки човѣкъ на новитѣ идеи стане мощенъ центъръ, свѣтло

огнище, отъ дето да се изпращатъ въ свѣта обновителни, свѣтли идеи за миръ, разбирателство, сътрудничество и подпомагане между народитѣ, за общочовѣшко братство! Това ще бждатъ свѣтли лъчи, които ще излизатъ отъ хиляди души и ще напълнятъ земята, ще я обгърнатъ отъ вси страни, ще я препашатъ въ всички посоки, ще създадатъ нова вълна, новъ потикъ, нови усилия въ по-буднитѣ души, ще събудятъ свѣтли надежди и ще удесеторятъ силитѣ на борцитѣ за новия день. Тѣ ще ускорятъ и реализирането му!

И милиони души, прѣснати по цѣлата земя, обезвѣрени, обезнадеждени, изгубили всѣка вѣра въ бждещето на човѣчеството — наблюдавайки това, което става днесъ въ свѣта — ще просвѣтнатъ, окрилени съ нови надежди, съ нови сили! Тѣзи свѣтли струи, пратени по цѣлата земя, ще посетятъ милиони души, които сж били въ тъмнина и ще имъ занесатъ една радостна вестъ! И въ тѣхъ ще стане просвѣтление, едно вътрешно озарение, ще възприематъ една нова свѣтлина и ще посветятъ всичкитѣ си сили за нейното тържество въ свѣта.

Констатира се, че при всѣка мисль човѣшкиятъ мозъкъ изпраща въ всички посоки мислителни радиовълни съ бързина по-голѣма отъ обикновенитѣ радиовълни и много по-къси. А знае се, че по-къситѣ вълни сж по-бързи, съ по-голѣма прониквателна сила и съ по-мощно действие. Тия мислителни радиовълни препасватъ цѣлата земя нѣколко пѣти за по-малко отъ една секунда! И когато човѣкъ всѣки день подхранва и изпраща отъ себе си идеитѣ на международно братство, той праща въ пространството възродителни сили, които нѣма да останатъ безъ резултатъ!

Така ние можемъ да ускоримъ оня процесъ на предстоящото велико възраждане и събуждане на съзнанието, на красивото тържество и освобождение на Духа отъ всички вериги, които сж го спѣвали презъ вѣковетѣ!

И чрезъ работата на хиляди и хиляди такива лжчезарни дейни центрове на пробудени души се образуватъ възродителни струи, които се сливатъ въ едно мощно, свѣтло течение, което ще ръководи духовната атмосфера на човѣчеството, ще премахне всички останки отъ старитѣ криви схващания и методи, ще внесе смекчение на положението, едно хармонизиране и ще подготви пѣтя за новата свѣтяща раса на любовта!

И ония народи, които първи подемаатъ инициативата за побратимяване на народитѣ, за взаимно сътрудничество, тѣ ще бждатъ на чело на новата култура, която иде — ще бждатъ авангардъ на общочовѣшкото семейство.

Каквито и събития да има, каквито и тъмни облаци да надвиснатъ на небосклона, каквито и вихрушки да се извиятъ надъ многострадалната земя, нека всички, които живѣятъ съ новитѣ идеи въ душитѣ си, чиито души копнѣятъ за единъ свѣтълъ день, да бждатъ бодри, пълни съ свѣтли надежди! Нека да не губятъ вѣра въ красивото, чистото, което грѣе като вътрешно слънце съ неугасима свѣтлина въ човѣшкитѣ души и което ще ги изведе до жадуванитѣ върхове!

Новото ще дойде по съжитѣ неотмѣними закони, които действуватъ въ цѣлата разумна природа!

Това ново схващане може да дойде по два начина:

То може да дойде съ тихи стъпки, като нѣжната утринна зора следъ тъмна нощъ — чрезъ пробуждане на човѣшкото съзнание по естественъ начинъ.

Но то може да дойде и по пѣтя на страданията, по пѣтя на една горчива опитностъ. И тия страдания тогава нѣма да бждатъ нѣщо фатално, нѣщо наложено отъ външни сили, но тѣ ще бждатъ просто като логическо послѣдствие на погрѣшния пѣтъ и погрѣшнитѣ методи, които е употрѣбавало човѣчеството.

Идва една нова култура. Съ страдания или безъ страдания, но тя идва. Дали чрезъ естествено пробуждане на съзнанието или чрезъ страдание, но тя ще дойде.

Ако тя не дойде по естественъ начинъ, тогава човѣчеството поради погрѣшнитѣ си схващания има опасностъ да мине презъ долината на сълзитѣ, презъ пустинята на разорението, презъ димящи развалини, презъ една всемирна катастрофа, и пакъ ще се пробуди. И тогава, всрѣдъ най-голѣмитѣ страдания и терзания, съзнанието на човѣчеството ще се озари съ една нова свѣтлина и то ще каже:

„Сега виждамъ ясно нѣщата! Колко съмъ се лѣгалъ! Колко е ясно, че всички народи трѣбва да се схващатъ като членове на едно велико семейство, и колко тогава животътъ би станалъ и по-лекъ, и по-радостенъ, и по-щастливъ, и по-красивъ! И тогава за всички народи ще има просторъ, въздухъ, слънце и всички културни блага! Сега разбирамъ, че щастието на единъ народъ не изключва щастието на всички други народи на земята. Напротивъ, за щастието на единъ народъ е ценно и необходимо щастието и благоденствието на всички други народи, защото всички тѣ сж клони на едно и сжщо велико дърво ва живота!“

Колко би било желателно това пробуждане да дойде по естественъ начинъ, за да се смекчи по правиленъ начинъ сегашното трудно положение на човѣчеството и да се избѣгнатъ излишни страдания!

Но въ всѣки случай изгрѣва ново слънце въ съзнанието на хората, и то ще промѣни коренно външния обликъ на земята. Ще я превърне отъ долина на сълзитѣ въ мѣсто на братството и радостта. Слънцето ще грѣе по-ярко, цвѣтата ще бждатъ по-благоуханни, небето — съ по-красивъ синъ цвѣтъ и сърдцата — по-топли!

Магеланъ — покорителът на моретата

„Въ начало бѣха подправкитѣ.“ Така започва Стефанъ Цвайгъ хубавата си книга *„Покорителът на моретата“*, въ която се опитва — по скждни документи — да възсъздаде образа на човѣка Магеланъ и неговия подвигъ. Въ що собствено се състои този подвигъ, въ основата на който е лежала материалната подбуда да се завладѣятъ за испанската корона прочутитѣ въ онова време Молукски острови, отъ Малайския архипелагъ, които били наречени „Острови на подправкитѣ“: на черния пиперъ, на карамфила, на мускатовия орѣхъ, на джинджифила, канелата и на още редъ други лѣчебни растения и ароматични вещества? Може би на днешнитѣ хора ще се стори странно, че по онова време тия подправки сж се ценѣли така високо и че сж станали външенъ поводъ за толкова мореплавателски подвизи, за толкова ценни географски открития, които сж обогатили преди всичко познаващия духъ на човѣка. Какъвто и да е отговорътъ на този въпросъ, ала исторически фактъ е, че въ първитѣ вѣкове на второто хилядилѣтие отъ християнската ера, никой търговски артикулъ не е билъ така високо цененъ, както скжпитѣ „especeria“. Като че ли, както казва Цвайгъ, мирисътъ на тия източни цвѣтове е упоилъ по магиченъ начинъ душата на Европа. Може би, забелязва той, тия ароматни вещества сж упражнявали такъвъ хипнотиченъ чаръ било поради далечния си произходъ, било поради рѣдкостта и екзотиката си, било най-сетне поради скжпата си цена. Разбира се, материалната причина за скжпата цена на тия подправки е била мжчното имъ и свързано съ безброй рискове и опасности пренасяне отъ Малайския архипелагъ до Европа. Защото презъ ония далечни времена, както правдиво забелязва Цвайгъ, „Изтокътъ лежи тъй далечъ отъ Запада, и какви опасности и прѣчки иматъ да преодоляватъ изъ пѣтя си корабитѣ, керванитѣ и колитѣ! Каква одисея има да изтърпи всѣко отдѣлно зърно, всѣки отдѣленъ цвѣтъ, докато стигне отъ зеления храстъ въ Малайския архипелагъ до продавницата на европейския търговецъ. Сама по себе си никоя отъ тия подправки не е нѣкаква рѣдкостъ. Напротивъ, отвждъ, въ другата половина на земното кълбо, канелата, карамфила, мускатовитѣ орѣхи и пиперовитѣ храсти растатъ въ Тидоръ, въ Амбойна, въ Банда и въ Малабаръ, сжщо така буйно и свободно, както у насъ бодилитѣ, и единъ квинталъ отъ тѣхъ струва въ Малайскитѣ острови не повече отколкото, въ Европа, една грибка съ върха на ножа.“

При това, по дългия си пѣтъ, скжпоценната стока, ако е смогвала да се отърве отъ бури, тайфуни и пирати, или отъ пиратитѣ на пустинята — бедуинитѣ, не е могла да се освободи отъ тежкитѣ налози, съ които сж я товарили владѣтелитѣ на ония земи, презъ които е имало да премине. Но макаръ че стоката е минавала най-малко презъ дванадесетъ ржце, които сж изтисквали доволно златенъ сокъ отъ нея, търговията съ подправки и лѣковити растения въ срѣдновековieto е била най-доходна отъ всички. Понятно е тогава, дето европейцитѣ сж хвърляли погледи пълни съ умраза и гнѣвъ къмъ Египетъ и Сирия, кждето Ислямътъ бѣ поставилъ непристѣпна преграда между Индия и Европа. Понятно е, дето сж искали да се освободятъ отъ унижителния и съсипателенъ надзоръ на Исляма, упражняванъ надъ тѣхната търговия съ Изтока. И съ право изтъква Цвайгъ, че „крѣстоноснитѣ походи не

сж били само единъ мистично-религиозенъ опитъ да се изтръгнатъ светитѣ мѣста и Божия гробъ отъ ржцетѣ на невѣрниците. Тая първа европейска коалиция е представляла едновременно първото логично и целесъобразно усилие да се пробие тая преграда и да се направи източната търговия свободна за Европа, за християнството. И понеже тоя ударъ не сполучилъ, понеже Египетъ не могълъ да бжде изтръгнатъ отъ мохамеданитѣ, и Ислямътъ продължавалъ да държи затворенъ пътя къмъ Индия, по необходимостъ се е родило желанието да се намѣри другъ, свободенъ, независимъ пътъ къмъ Индия.“

Спрѣхъ се повече върху историята на подправкитѣ, за да изтъкна стопанскитѣ и политически предпоставки на великитѣ географски открития презъ 15 и 16 вѣкове. Защото, макаръ въ основата на великитѣ открития да лежи вродения стремежъ у човѣка да познае непознатото и волята за подвигъ у героичнитѣ натури, макаръ духовнитѣ придобивки за човѣчеството отъ тия открития да сж неоченими, макаръ да сж разширявали твърде много духовния му кръгзоръ, тѣ надали биха се осжществили, ако чисто материалниятъ интересъ, стремежътъ къмъ материални придобивки не имъ далѣше последния тласъкъ. Разбира се, не това е движело волята за подвигъ у конквистадоритѣ, не то е възбуждало фантазията на ония дрѣзки мечтатели, които сж се осмѣлявали да се противопоставятъ на твърденията на най-голѣмитѣ космографски авторитети по онова време — Птоломей и неговитѣ тълкуватели. Защото следъ като бива откритъ морски пътъ отъ Португалия за Индия, който заобикаля крайбрѣжието на Африка, нанася се смъртенъ ударъ на авторитета на Птоломея — този „geographus maximus“, този непогрѣшимъ папа на земезнанието. Съ откриването на тоя пътъ е била преодоляна една отъ най-голѣмитѣ заблуди на Птоломея и неговитѣ почитатели — заблудата, че Африка достига до Южния полюсъ и е свързана съ terra australis, безъ да има какъвъ-годе морски протокъ между тѣхъ. Мечтателитѣ-космографи ставатъ по-смѣли, а у конквистадоритѣ укрепва волята за откриване на нови пѣтища и нови земи. Очевидно, нѣщо е било видѣно, прозрѣно съ окоето на интуицията отъ нѣчии будни умове по онова време, за да се роди такава увѣреностъ и у крале, и у търговци, па и у пѣстрата сганъ авантюристи, които главно сж образували екипажа на дрѣзкитѣ флоти, предприемащи опасни морски походи презъ непознати океани. Защото кралетѣ и тѣхнитѣ съветници надали биха се решили да съоржжаватъ флоти на мореплаватели като Магелана, устремени къмъ неизвестното, ако не се надѣваха да получатъ взаимѣна стократно повече — територрални придобивки за короната и увеличаване стопанската и политическа мощъ на държавата. Търговцитѣ-спекуланти, отъ друга страна, не биха хвърляли паритѣ си на вѣтрра, ако не се надѣваха да получатъ лѣвския пай отъ тия, макаръ и рисковани, предприятия. Случаятъ съ Магелановия походъ блестящо потвърждава, че смѣткитѣ имъ наистина сж излизали прави. Отъ петѣтъ кораба, съ които трѣгва Магеланъ отъ Севиля, се връща следъ тригодишно бродене изъ непознати води, само единъ — връща се съ „скърцащи стави, бавенъ и моренъ, влачейки се съ сетни сили по водитѣ.“ Отъ цѣлия екипажъ—265 души смѣлци, изпоизмрѣли най-вече отъ гладъ презъ време на похода, слизатъ на испанския брѣгъ всичко на всичко 18 души, грохнали, разнебитени, мѣкнеци се като сѣнки отъ умора и

продължително гладуване. Но тѣ носятъ на своята „Виктория“ чакъ отъ Молукитѣ скъпоценно бреме — петстотинѣ и двадесетъ квинтала (около 26 тона) подправки. Товарътъ на тоя корабъ е напълно достатъченъ, за да покрие загубата на другитѣ четири кораба, защото не само плаща разносцитѣ на предприемачитѣ, които бѣха съоръжили Магелановата флота, ами дава и една чиста печалба отъ петстотинѣ златни дуката. Както виждате, смѣтката на търговцитѣ и тукъ е излѣзла права, макаръ въ тая смѣтка да не влиза загубата на повече отъ двеста човѣшки живота, на първо мѣсто — тоя на Магелана!

Винаги едно голѣмо предприятие, едно голѣмо събитие изисква сътрудничеството на всички сили, които действуватъ въ живота на земята — и духовни, и физически. Въ него трѣбва да взематъ участие и най-идеалнитѣ пориви, и най-безкористнитѣ подбуди, и най-отвлеченитѣ замисли, и най-фантастичнитѣ кроежи, и трезвитѣ изчисления, и зрѣлото обмисляне, и разумното използване на цѣлия миналъ и сегашенъ опитъ, и майсторската сръчностъ, но и користнитѣ смѣтки за предобивъ и печалба, и тайнитѣ амбиции, и зависти, и козни, и интриги, и борби. Въ него трѣбва да взематъ участие както силитѣ на доброто, така и силитѣ на злото. И фактъ е, че колкото по-голѣмо е едно събитие, колкото по-мощно влияние упражнява върху развитието на човѣчеството, толкова по-голѣма и по-безпощадна е при него борбата между злото и доброто, толкова отъ по-остри противоречия е изтъкано, толкова порезки дисонанси прозвучаватъ въ него, но и толкова по-дивни хармонии ги разрешаватъ. Защо това е така, никой досега не е отговорилъ на този въпросъ. Никой, защото най-мъдритѣ, които най-тънко познаватъ пълната съ дисонанси музика на земния животъ и най-майсторски умѣятъ да ги разрешаватъ, най-вече мълчатъ по това. Най-многого — тѣ отговарятъ съ парадокси, съ афоризми или притчи. Не отговорили на единъ подобенъ въпросъ и Христосъ съ притчата за плевелитѣ, които трѣбва да бждатъ изтрѣгнати и изгорени отъ жътваритѣ, чакъ когато настѣпи жътва?

Ако проследимъ и подвига на Магелана, великото откритие, което той направи, ще видимъ, че то е изтъкано отъ най-остри противоречия, че е проникнато отъ единъ жестокъ трагизъмъ. И ако азъ се спрѣхъ на неговото дѣло, изнесено така хубаво въ книгата на Цвайга, сторихъ го, за да го взема като илюстрация на изказанитѣ по-горе мисли.

Що извърши собствено Магеланъ? Прѣката му цель е била да намѣри по-правъ и по-краткъ пътъ презъ Атлантическия океанъ за „Островитѣ на подправкитѣ“, които е искалъ да завладѣе за испанската корона. По онова време Америка, позната вече, е била считана за непреодолима преграда между Атлантически и Тихи океанъ. Смѣтало се е, че нѣма протокъ, който да ги свързва, че нѣма, следователно, проходъ къмъ ония води, където се намиратъ Молукскитѣ острови, и които — по-далечъ — миятъ брѣговетѣ на Индия. Магеланъ, обаче, е твърдѣлъ, че има такъвъ протокъ, и че той го знае съ увѣреностъ. Този тъменъ, неизвестенъ до тогава морски капитанъ, отритнатъ отъ краля на Португалия, неговата родина, за която до тогава е лѣлъ кръвта си, и на която е желаелъ да подари плода на своя подвигъ, отива въ Испания, добива възможность да се яви при нейния краль, комуто заявява съ патоса на пророкъ: „Има протокъ между Атлантическия и Тихи

океани. Азъ го зная, зная точно мѣстото му. Дайте ми флота, и азъ ще ви го покажа. Не само това, но като плавамъ отъ изтокъ къмъ западъ, ще обиколя цѣлата земя“.

Работитѣ, по едни или други причини, колкого рационални, толкова и ирационални, се стекли така, че дали възможность Магелану да осъществи смѣлия си проектъ, да предприеме своя смѣлъ походъ къмъ незнайното, да предприеме първото кръгосвѣтско пътешествие.

Подвигътъ му успѣва. Прочетете книгата на Цвайга, за да видите, следъ какви трудности, прѣчки, борби и съпротивления, той достига своята първа цель — откриване на протока. Защото, нищо не е пощадило Магелана: ни прѣжитѣ и кознитѣ на неговитѣ съотечественици, които искали всѣкакъ да осуетятъ неговия проектъ, още въ началото, при съоръжаване на неговата флота, ни спѣнкитѣ, които му правѣли на всѣка крачка испанскитѣ кралски чиновници, ни тайната вражда на капитанитѣ—испанци, които кралскиятъ дворъ му наложилъ като надзорници, унижаващи неговото адмиралско достойнство, ни по-сетне бунтътъ на сжщитѣ тия капитани край брѣговетѣ на Америка, въ най-мжчителнитѣ мигове на неговия животъ — когато, не намѣрилъ многожелания протокъ тамъ кждето го очаквалъ, изпадналъ въ мрачна неизвестность, той е събиралъ сетнитѣ сили на своята покрусена надежда и на своята конквистадорска воля, за да дири и намѣри на всѣка цена блѣнувания протокъ. Не сж го пощадили ни буритѣ, ни мразоветѣ, ни остритѣ лишения, ни гладътъ — най-страшниятъ отъ всички врагове — който е превръщалъ въ жалки призраци здравитѣ мжже, образуващи неговия екипажъ. Не сж го пощадили и моралнитѣ страдания отъ страшната картина, когато е гледалъ, какъ се топятъ единъ следъ другъ неговитѣ моряци, загубени въ безкрая на водната пустиня на своитѣ жалки рибарски корабчета, съ съзнанието, че въ течение на много, много дни не ще срещнатъ да се мѣрне корабно платно, че сж самъ сами всрѣдъ водната пустошъ, изложени на хиляди опасности отъ всички стихии. И плавайки така, безъ никаква храна, освенъ вкменения сухаръ и гранясалата солена сланина, а напаконъ— и безъ тѣхъ — безъ никакво питье, освенъ вмирисаната топла вода въ буретата или събраната отъ дъжда, безъ никаква свѣтлина ношемъ, Магеланъ е трѣпнѣлъ при мисълта, че тѣ ще измратъ, може би, отъ гладъ единъ следъ другъ или ще бждатъ погълнати отъ водната бездна при нѣкоя буря.

Но походътъ на Магелана се увѣнчава съ успѣхъ. Нали поне единъ отъ петѣтѣ кораба на неговата флота — малката „Виктория“ — полуразнебитена се довлича следъ три години въ Севиля, и нали 18 души отъ неговата смѣла дружина слизатъ на испанска земя съ една безспорна придобивка за човѣчеството: земята е обиколена по море, земята, следователно, е кълбо!

Тѣкмо въ това откриване на протокъ между Атлантически и Тихи океанъ, именно „Магелановия протокъ“, (едничкото географско название, което днесъ напомня безсмъртното дѣло на Магелана), тѣкмо въ това обикаляне на земята седи подвига на смѣлия мореплавателъ и неговото значение за цѣлото човѣчество. „Вестъга, пише Цвайгъ, за благополучното заврѣщане на осемнадесетѣтѣ моряци се разнася съ огненъ размахъ надъ цѣла Европа, като възбужда отпървомъ безмѣрно

удивление, а после и безмъртен възторгъ. Следъ Колумбовото пжтешествие никое друго събитие не бѣ така развълнувало свѣта. Сега вече е сложенъ край на всѣка неувѣреностъ. Съмнението, този най-жестокъ врагъ на човѣшкото знание, е победено на географското поле. Откакъ единъ корабъ излиза отъ пристанището на Севиля, и пжтувайки все направо, се връща отново въ сжщото пристанище, вече е неопоримо доказано, че земята е кълбо, което се върти около себе си, и че всички морета сж свързани въ едно единствено море. Космографията на гърци и римляни е окончателно надмогната, веднѣжъ завинаги е свършено съ твърденията на църквата и съ нелепата басня за антиподитѣ, които ходятъ по главитѣ си. Установенъ е за вѣчни времена обема на земята и съ това е спечелена най-сетне известна мѣрка за земния свѣтъ. Други смѣли откриватели биха могли все още да допълнятъ нѣкои подробности на земната картина, но основниятъ ѝ образъ е даденъ отъ Магелана. Сега земята е една неограничена областъ, и човѣчеството завоюва тази областъ. И поколѣнието, което преживѣва щастливо и опиянено този превратъ въ схващанията за пространство, станалъ въ течение на единъ човѣшки животъ, чувствува: започнало е едно ново време, Новото време“.

Магелану, обаче, не е уречено да вкуси отъ плодоветѣ на своя трудъ. Тѣкмо когато е вече осъществилъ дѣлото, за което душата му така жадно е купилъла години наредъ, когато е намѣрилъ западния пжтъ къмъ Индия, напразно търсенъ отъ Колумба, Веспучи, Кабо, Пинсонъ и безброй други мореплаватели; когато е открилъ води и земи, които никой преди него не е виждалъ, когато е преплувалъ благополучно, като пръвъ европеецъ, а негли и като пръвъ човѣкъ презъ всичкитѣ времена, единъ новъ, величественъ океанъ — Тихия, когато на пжтъ за Молукскитѣ острови, се натѣква на Филипинитѣ и ги завладява за императора Карла, като основава и за себе си царство, защото съгласно договора му съ императора, нему се падатъ два нови острова, въ случай че открие повече отъ шестъ; когато следователно той, който е билъ довчера беденъ авантюристъ, отчаянъ и предъ прага на гибелта, става аделантадо, губернаторъ на собствена земя, съдружникъ за вѣчни времена въ всички печалби, които ще текатъ отъ тия нови колонии, а съ това и единъ отъ най-богатитѣ хора на земята; когато ще се върне назадъ въ Испания, презъ другата половина на земята, по така добре познатия му пжтъ презъ Индия и нощъ Добра Надежда, като победителъ, като богатъ човѣкъ, като „аделантадо“ и губернаторъ, съ лавровъ вѣнецъ на главата, съ вѣнеца на безсмъртието, тѣкмо, съ една речъ, когато е предъ прага да осъществи всичко, за което е блѣнувалъ, Магеланъ загива. При това той свършва живота си така жалко, така безмислено. При една военна демонстрация, въ която искалъ да покаже необорната сила на бѣлитѣ, и която излѣзла несполучлива, при една жалка схватка съ орда голи диваци, той бива убитъ, а тѣлото му отвлѣчено отъ тѣхъ всрѣдъ вой и бѣсни крѣсѣци, за да се подгаврятъ съ него.

Така жалко загива единъ отъ най-голѣмитѣ мореплаватели на земята. И него постига трагичната орисъ на другитѣ голѣми конквистадори, макаръ и въ друга форма. Ако единъ Колумбъ се връща въ Севиля, окованъ въ вериги, ако Кортесъ пада въ немилостъ, ако

Пасаро бива умъртвенъ, ако Нунесъ де Балбоа, откривателътъ на южното море, бива обезглавенъ, ако Камоенсъ, борецътъ и поетътъ на Португалия, бива наклеветенъ отъ дребнави провинциални чиновници и прекарва, подобно великия си събратъ Сервантеса, месеци и години въ единъ затворъ, който по нищо не се различава отъ торна яма; ако завърналитъ се назадъ войници и моряци, които сж завладѣли за испанското кралско съкровище скъпоценноститъ на Монтецума и златото на Инкитъ, биватъ посрещнати съ черна неблагодарностъ въ родния си край, и като просеци и инвалиди, неджгави, мръсни, вжшкови, съси- пани отъ треска, скитатъ изъ пристанищнитъ улици на Кадиксъ и Севиля; ако никой отъ конквистадоритъ не става управителъ на новитъ провинции, а ставатъ такива ония дворцови търтеи, които никога не сж напускали спокойния кралски дворецъ, и които съ ловка ржка сж си присвоявали богатствата, за които други сж лѣяли кръвта си по бойнитъ полета — можелъ ли е Магеланъ да се надѣва, че него го очаква по-друга сждба?

И наистина, другъ получава почеститъ и славата, които се при- падатъ Магелану, защото „свѣтътъ, както казва Цвайгъ, възнаграждава последния, щастливеца, който завършва единъ подвигъ и забравя всички ония, които го подготвятъ и правятъ възможенъ чрезъ своя духъ и своята кръвъ. Тъкмо оня, който искаше да попрѣчи въ решителния мигъ на Магелановото дѣло, бившиятъ бунтовникъ противъ Магелана: Себастианъ делъ Кано, обира всичката слава, всичката честъ, всички почести. Още по-непонятна става несправедливостта чрезъ награжда- ването и на оня Еставаонъ Гомесъ, който дезертира въ Магелановия протокъ, като лиши Магелана отъ най-богатото снабдения съ хранителни припаси корабъ, и който бѣ разправялъ предъ сжда въ Севиля, че не е билъ намѣренъ никакъвъ проходъ, а само единъ отворенъ заливъ; тъкмо този Еставаонъ Гомесъ, който така дръзко бѣ отричалъ Маге- лановото откритие, получава благородническа титла за заслугата, че „като водачъ и главенъ пилотъ е намѣрилъ протока“. Всичката слава, цѣлиятъ подвигъ на Магелана бива по нѣкаква злоба на сждбата при- писанъ тъкмо на ония, които най-ожесточено се бѣха опитвали презъ време на пжтешествието да попрѣчатъ на неговото жизнено дѣло“.

Не излизатъ ли по-честити поне неговитъ наследници? Не полу- чаватъ ли, споредъ договора, неговитъ потомци една пета частъ отъ всичкитъ печалби? Не ставатъ ли неговитъ внуци и правнуци наслед- ствени управители на новооткрититъ острови? „Не, отговаря Цвайгъ, ни- кой не наследява нищо отъ Магелана, защото никой отъ неговата кръвъ не е вече живъ. Презъ тритъ години умиратъ следъ него и жена му, и двамата му невръстни сина. Нито братъ, нито племенникъ, нито какъвъ да е кръвенъ роднина нѣма на лице, за да носи Магелановия гербъ: никой, никой, никой!“

Всички, съ които Магеланъ е билъ свързанъ, които сж му по- могнали, които сж му останали вѣрни, биватъ безмилостно затрити отъ сждбата. „Себастианъ делъ Кано, който бѣ се дигналъ противъ него, получава всичката слава на вѣрнитъ, на мъртвитъ и всичката печалба“. (Цвайгъ). Ала не стига тоя личенъ трагизъмъ, той сѣкашъ преследва и неговото дѣло. Дори и подвига, за който Магеланъ пожертвува живота си, и той сѣкашъ изглежда напраздно извършенъ, защото не постига

прѣката си цель. Завладѣването на Островитѣ на подправкитѣ, което той започва като героиченъ подвигъ, завършва като жалка търговска сдѣлка — Молукскитѣ острови не оставатъ на Испания, защото императоръ Карлъ ги продава на Португалия за 350,000 дуката. Не само това — Магелановиятъ протокъ съвсемъ не става онзи пътъ къмъ Западъ, какъвто го е мечтаелъ Магеланъ. Поради страшнитѣ бури, които вилнѣятъ въ него, поради рисковетѣ, които съпровождатъ плаването по него, той скоро бива напуснатъ и дори забравенъ още презъ живота на сжщото поколѣние. Днесъ той сжщо е напълно занемаренъ — Панамскиятъ каналъ, много по-удобенъ и безопасенъ, играе ролята на връзка между Атлантика и Велики и Тихи океанъ.

Защо бѣ тогава подвига на Магелана? Защо ни една отъ ония непосредствени цели — и лични негови, и на Испания — не бидоха постигнати? Като че ли неговиятъ подвигъ е ималъ чисто духовенъ смисълъ — за пръвъ пътъ човѣчеството, следъ като единствениятъ оцелѣлъ корабъ отъ неговата флота, воденъ и следъ смъртъта му отъ неговия духъ и неговата воля, обикаля земята, обхваща последната въ своето съзвание като една действителна, а не само хипотетична сфера. Какво велико освобождение за човѣшкото съзнание е било това, какви мощни творчески сили е освободило въ душата на човѣчеството, какъвъ устремъ за овладѣване на земята и за разширение е породило, за туй свидетелствува Новото време, което настѣпва следъ това.

Магеланъ е, който съ своя безсмъртенъ подвигъ удря печатъ на своето време. И защото неговото дѣло има преди всичко духовно значение, загова негли и сждбата така безпощадно го лишава отъ всички материални плодове, които то е донесло. Той, достойниятъ избраникъ на сждбата, получава онова, което сж получавали на земята отъ паметивѣка най-голѣмитѣ нейни синове, и което външно завършва съ най-остри противоречия и най-голѣмъ трагизмъ.

Защо, ще попитатъ мнозина, трѣбваше да завърши Магеланъ така жалко живота си? Защо други — недостойнитѣ — обраха неговитѣ лаври и си присвоиха неговата печалба? Защо, защо, и още десетки защо? Ала всрѣдъ дисонанситѣ, които прозвучаватъ отъ тия защо, и които така гжсто изплитатъ Магелановото дѣло, прозвучава единъ мощенъ заключителенъ акордъ, който дава сѣкашъ конечно разрешение на тия дисонанси: Магеланъ обиколи земята и придоби по опитенъ пътъ за човѣчеството едно отъ най-ценнитѣ познания за нея. А съ това той издигна съзнанието на човѣцитѣ отъ плоскостъта, свѣтътъ на второто измѣрение, къмъ сферата — най-хармоничната и проста форма, която принадлежи къмъ свѣта на тритѣ измѣрения. Или математически казано: съ откритието на Магелана, че земята е кълбо третото измѣрение като активна, творческа сила въ живота, се превърна въ съзнанието на хората отъ имажинерно въ реално.

G. N.

Задъ дима и огъня

Въ наши дни, а и по-рано въ историческия и културенъ развой на човѣчеството, около дадено събитие отъ по-голямъ масшабъ всѣкога сж се стълкновявали различнитѣ мнения на хората: симпатии и антипатии, за и противъ, одобрения или хули, както и принадлежностъ къмъ една или друга групировка.

Така е сега и съ войната, която пламна по европейскитѣ бойни поля, по градоветѣ, селата и въ човѣшкитѣ умове и сърдца. Около две вражески настроени страни, като около два центра се групиратъ народитѣ, общества и отдѣлнитѣ личности. Всѣки застава тамъ, кждето го теглятъ еднаквостта на убеждението, симпатиитѣ му и увѣреността, че е на правата страна.

Отъ едно по-специално гледище, отъ което сме правили усилие да наблюдаваме както личния, така и обществения животъ, гледище, за което не веднажъ е било загатвано отъ страницитѣ на това списание, между двама воюващи, защитници на своя грубъ интересъ, права страна нѣма. Тамъ правдата е релативна и тя осцилира между двата полюса въ съгласие съ момента и увѣренията, които се даватъ отъ дветѣ страни.

Върховната правда не се дѣли като вещь, тя не се вслушва въ грѣмкитѣ фрази, не се омайва отъ ловкитѣ дипломатически ходове, нито се бои отъ смъртоносния огънь на модерната жестокостъ. Правдата е била и ще си остане при Любовта — при тия, които не творятъ личного си благополучие, а живѣятъ въ непрестанно добротворство и въ дѣло за духовния възходъ на човѣчеството.

Правдата не обича да се прикриватъ задъ паравана на гиздавитѣ фрази, задъ щандартнитѣ изрази за хуманностъ и идеализъмъ най-грубитѣ прояви на егоизма, на подтисничеството и на ненаситната алчностъ.

Колкото да искатъ да прикриятъ това дипломатитѣ задъ изброимитѣ форми на своитѣ изявления, човѣчеството, по-право трезвомислящитѣ хора, виждатъ, че причинитѣ и на съвременнитѣ конфликти сж пѣкъ нѣвгашнитѣ вѣчни причини: пазаритѣ, природнитѣ богатства, желанието за хегемония и алчността да се изсмукватъ ценноститѣ изъ коравитѣ ржце на работещия и твореца на жизненитѣ сокове, за да бждатъ превърнати въ блѣстящъ металъ — галещъ ненаситнитѣ очи на едно малцинство.

Днесъ повече отъ всѣки другъ пжтъ се говори за хуманностъ, за миръ и за справедливостъ, обаче, тѣ сж само думи безъ съдържание, безкрѣвни понятия, които шумолятъ изъ кабинетитѣ, изъ конференциитѣ като паднали есенни лѣта, които ще бждатъ пометени отъ мжтежа на войната. Че сж праздни думи, показва това, че когато приказваха за миръ, нарушиха мира, като проповѣдваха хуманностъ, насилваха народитѣ, а като викаха за справедливостъ, извършиха неправди.

Така или иначе, времето не спира своя победенъ ходъ. Развитието на огромната лента следва своя пжтъ, планътъ на висшитѣ сили бавно, но сигурно се осжществява. Свѣтътъ днесъ е по-напредъ отъ

вчера. Има една огромна разлика между 1914 година и днесъ. За очитѣ на зрящитѣ тя е на лице. Погледнете загриженитѣ лица на хората отъ всички народи и континенти и ще познаете, колко е любима войната днесъ. Може би тя не ще се избѣгне съвсемъ. Не е чудно и да продължи, но опитътъ, който ще наслои тя въ съзнанието на хората, ще бжде огроменъ и съ неочаквано голѣмо въздействие върху душата на съвременния човѣкъ.

Тогава, когато ще бждатъ опитани всички срѣдства, когато очитѣ ще бждатъ сити отъ ужасъ, а ушитѣ отъ празнодумие и кухи ефекти, тогава чакъ ще се подири истинската правда, която бѣ забравена, истинскиятъ миръ, който бѣ отригнатъ, истинската обичъ, която не бѣха познали.

Днесъ е още рано. И защото е било рано, затова върховниятъ разумъ на свѣта допусна човѣчеството да събере кървавата жетва на своето безумие. Днесъ свѣтътъ е пламналъ. Пламналъ е преди всичко цѣлиятъ свѣтъ на чувствата, на грубитѣ емоции, пламналъ е като барутенъ погребъ единъ отвжденъ свѣтъ, чиято война дава като отражение тая война, която се води по бойнитѣ поля.

Следъ всѣко нещастие идва опомняне. И тоя пжтъ то не ще закъснѣе да дойде.

Ще изгрѣе единъ день, чиято свѣтлина носи невидени прелести и добро.

Въ това вѣрватъ всички, които могатъ да виждатъ залъ дима, задъ огъня и задъ ужаса на днешния день.

Въ епохата на нервитѣ

Ако погледнемъ навсѣкжде предъ себе си въ широкия свѣтъ, ще видимъ, че живѣемъ въ една епоха на нервитѣ. Нѣма човѣкъ, който да не е нервень. Днесъ дори децата се раждатъ нервни. И като погледнешъ въ лицето на нервни деца веднага виждашъ въ тѣхъ престарѣли хора, сякашъ сж живѣли и пребждвали. Нѣвга не ще да е било така. Молиеръ разправя въ „Мнимиятъ боленъ“ за единъ кандидатъ за лѣкаръ, който до деветата си година не е проговорилъ и е сукалъ още. Като изключимъ хумора и сарказъма въ тази работа на Молиера, вѣрно е едно, че дори и въ недалечно за насъ време, децата сж се развивали много бавно, а и възрастнитѣ сж имали далечъ не такова динамично отношение къмъ живота както днесъ. Естествено, веднага може да се възрази, че нервността на днешното време, на днешнитѣ хора, се дължи на развитието на техниката, на бързия темпъ на събитията, на напрегнатостта, която е така присжца въ живота днесъ. Всичко това едва ли може да се отрече отъ всѣки уменъ човѣкъ. Нѣщо повече, днесъ се използва това напрежение на нервитѣ съ явно користни цели най-рационално. Като минемъ презъ личния животъ, кждето всѣки комуто е възможно това поради своето положение въ живота, създава напрегнатостъ у другитѣ съ най-различни цели — отъ желание да постигне повече, да властвува надъ другитѣ, най-после поради болезнено чувство да измжчва другитѣ, та стигнемъ до обществения и политическия животъ, навсѣкжде напрежението на нервитѣ се изпълзва като най-удобенъ методъ за успѣхъ.

Идете въ голѣмитѣ градове на Европа или кжде и да е поширокия свѣтъ, ще видите, че свѣтътъ тамъ прилича на лудница, а хората сякашъ иматъ нѣкаква жилка на налудничавостъ. Пжтувате съ подземната желѣзница на Парижъ или Берлинъ, ще видите, когато влака спре на нѣкоя гара, какъ хората ги обзема цѣла паника. Всички тичатъ. Тичатъ и бързатъ да излѣзатъ отъ влака. Тичатъ да си направятъ нѣкоя покупка, тичатъ за да взематъ друго превозно срдѣство, тичатъ да стигнатъ нѣкжде, нѣкоя опредѣлена цель, за да почнатъ следъ това отново да тичатъ, да се надбѣгватъ. Неволно тази човѣшка бѣганица иде ми да я уподобя на въртението на комари по тихи води. Тръгнете по нѣкой планински ручей, тамъ кждето има вирове, ще видите на много мѣста цѣли рояци отъ комари, които се движатъ напълно безцелно въ най-различни посоки и описватъ по водната поврхнина различни фигури образувани отъ скоро изчезващи сребристи игли.

Днесъ всѣки човѣкъ бърза. Стане сутринъ бърза да се приготви да отиде на работа. Въ работата сжщо е неспокоень. Тамъ сжщо бърза за да бие нѣкои рекордъ, да се прояви предъ началството, да изкара повече пари. Създадохъ се специални термини днесъ за рекордни усилия въ работата и производството. Естествено, трудно е да се прецени мускулното и нервнo напрежение на единъ „стахановецъ“ да речемъ, който цѣлъ день трѣбва да глади ризи или яки. Той може да стигне до сръчностъ, която да удвои и утрои нормалната работоспособностъ на човѣка, ала на какво е способенъ този човѣкъ следъ това? Най-много, следъ като пие нѣколко чашки ракия да се трѣшне на лег-

лото пребитъ за да има сили на следния день отново да продължи работата си. На каква умствена работа е способенъ този „стахановецъ“ следъ привършване на тъй напрегнатия работенъ день? И ако дори е способенъ за нѣкаква умствена работа, колко време, колко години би могълъ да продължи по този начинъ? Вземете за примѣръ не единъ работникъ, който глади ризи и яки, но нѣкой другъ отъ тежката индустрия — нѣкой миненъ работникъ или такъвъ отъ високитѣ пещи за топене на метали или нѣкой отъ химическата индустрия. Ако работникътъ отъ подземнитѣ галерии приложи стахановския принципъ и той бидейки всѣки день въ рудника по 8 часа и трѣбва да копае, както е по нашитѣ рудници, кждето нѣма въведени голѣми машинни приспособления, какво би станало съ него щомъ удвои и утрои работата си? Наистина производството ще се дигне, ала какво ще остане отъ него? Нормалниятъ му животъ ще се съкрати също така двойно и тройно. А съ ония работници, чийто животъ се разяжда отъ отровнитѣ пари на химическитѣ заводи или високитѣ пещи, какво би станало съ тѣхъ, на какво сж способни тѣ следъ всѣки напрегнатъ день на работа? Но важното е съ каква целъ се прави всичко това? Безсъмнение главната подбуда за човѣка да работи е нуждата отъ подържане материалното съществувание. Тъкмо тази нужда създаде голѣмитѣ индустрии, напредъка на техниката и пр. Противъ всичко това едва ли има нѣкой нѣщо. Пита се, обаче, каква полза за човѣка, за човѣчеството иматъ маса тежки индустрии? — Напримѣръ, оржжейната индустрия за създаване военни двигатели — хвърчила, танкове, военни автомобили и пр. Може да каже всѣки, че при днешното политическо положение, военната индустрия е голѣма необходимостъ за всѣка страна. Защото по този начинъ всѣка страна ще може да се брани отъ нападатели, а заедно съ това ще съдействува за запазване на мира.

Трѣбва да се абстрахираме отъ днешното положение на политическа напрегнатостъ за да се разгледа въпроса обективно. Нима е необходима война за разумнитѣ хора, за населението на една страна, което иска миръ за да си гледа работата, за разумнитѣ държавници? Естествено не! При днешното съзнание на човѣчеството нѣма въпросъ по земята, който да не може да се разреши по миренъ начинъ. И все пакъ ние виждаме голѣмото съревнование въ въоръженията навсѣкжде. Милиони работници даватъ своя трудъ, своитѣ нерви за една индустрия, чиято целъ е да разруши самото тѣхно съществувание. Целесъобразно ли е всичко това, не би ли могло да се използва този човѣшки трудъ за нѣщо по ценно!

— Тѣзи натѣпкани складове съ муниции, задушливи и отровни, газови бомби въ всѣка страна създаватъ върха на нервното напрежение навсѣкжде въ човѣшкитѣ общества. Въ това очакване да пукне нѣкжде, да се изпразнятъ натѣпканитѣ военни складове, да се отвори нѣкаква война, човѣчеството се саморазяжда, изхабява последнитѣ си нерви.

Колко много усилия сж необходими да се възстанови загубеното вътрешно спокойствие, особено когато нервниятъ апаратъ на човѣка е похабенъ! Днешниятъ човѣкъ не е убеденъ още въ това. Моралисти, лѣкари, общественици проповѣдватъ навсѣкжде на човѣка да пази своето спокойствие. Ала човѣкъ отъ день на день става все по-

нервенъ и нервенъ. Понятно е, че съвремениятъ човѣкъ не може да се върне къмъ старото ориенталско, азиатско спокойствие. Онова е заспалостъ. Ала човѣкъ може да се приучи да щади силитѣ си, да не пропилява нервната си сила напразно. Въ това седи изкуството и науката на единъ разуменъ животъ. На базата на това изкуство и наука цѣлятъ животъ на човѣка и човѣчеството може да се преобрази.

Официалната наука не може да даде спокойствие на човѣка, не може да му даде дълбокъ вътрешенъ миръ. Защото тя не прониква до дълбинитѣ на самия животъ. Тя не дава миогледъ, който може да преобрази живота. Тя оставя човѣка да витае по повърхността на нѣщата. И когато се занимава съ самия човѣкъ и природата му, тя има единствената целъ да го изучи, да го обясни. Съ своя чисто материалистиченъ погледъ, тя още повече отвлѣча и увлѣча човѣка въ единъ свѣтъ на механистично схващане на нѣщата. Въ този свѣтъ на механистично гледане човѣкъ остава сжщия звѣръ, все сжщото егоистично сжщество, каквото е билъ въ своитѣ първоначални дни. Такава е съвременната действителностъ, която се ражда отъ една безпѣтна и безъ целъ общественостъ, която се напѣтва отъ една наука стигнала въ своя пѣтъ само до повърхността на нѣщата, до механическитѣ закони, които управляватъ живота. Пѣтъ и права мисль за човѣка, тази действителностъ не дава. Тя го движи въ свѣтъ на изненади и неустойчивостъ. Тя разтройва нервитѣ му, прави го фаталистъ и убива въ него всѣка творческа инициатива.

Наистина на съвремения човѣкъ трѣбва нѣщо друго. — Единъ правиленъ миогледъ, който да му даде смисль; една истинска философия за всѣкидневния му животъ, която да може вѣчно да го преобразява, да му дава нови и по-нови импулси за работа и творчество. На човѣка трѣбва една истинска наука за самия него, за неговото естество, за вѣчността на живота, за великия Разумъ на Битието, който е въ връзка съ всичко и направлява всичко. Единствена, една философия, която дава обилна и правилна свѣтлина за вѣчността на живота, която отваря очитѣ на човѣка да види, че не е само тѣло, но че той е една вѣчна разумна сжщностъ, може на внесе дълбокъ миръ и смисль въ човѣка, да го освободи отъ гнета на всѣкидневието и отъ нервността и прибързаностъта на днешния вѣкъ. Той ще се добере до здраве, сили и способности, които ще дадатъ другъ, свѣтълъ ходъ на живота му и на обществото и неговия редъ и порядкъ.

Въ този пѣтъ на свѣтлина и творчество човѣкъ самъ трѣгва, когато удари за него часътъ, когато загуби смисълътъ въ всичко що го обкрѣжава. Когато душата му и сърдцето му се преситятъ отъ шума, въ който тъне свѣтътъ и отъ невежеството, което разрушава всичко хубаво и благородно. Въ такъвъ день човѣкъ запалва въ себе си свѣтлината на вѣчния животъ. Той става свѣтлина и носителъ на миръ за другитѣ.

Статията не бѣ сложена подъ печатъ, когато избухна войната между западнитѣ европейски държави. За кжсо време се развилия върху Европа една страшна буря отъ огнь. Човѣчеството е отново въ трѣскаво изпитание и нервно, убийствено напрежение. Стотици хиляди хора измрѣха въ нѣколкоседмична война, а милиони оставатъ страждущи

и безъ подслонъ. Човѣчеството не се е поучило отъ миналото. Избезумяло е! Нервитѣ и нервното напрежение отнематъ разума!

Много сж неправдитѣ на земята. Тѣ трѣбва да се исправятъ. Ала съ кръвъ и сила никога справедливостъ не може да зацари. Нито една война не е донесла миръ, спокойствие и творчество на земята. Нейниятъ плодъ е разрушение, страдание и смъртъ. Разумниятъ човѣкъ не може да благослови войната на земята. Тя е била и е само зло, най-голѣмото зло за човѣчеството. — Свѣтътъ вика за разумъ и миръ, а страститѣ го тикатъ къмъ война! Страданията на човѣчеството ще бждатъ страшни.

Трѣбва да вѣрваме, че отъ пепелищата на една днешна свѣтовна война, че отъ страданията на хората, ще изникне единъ новъ свѣтъ на разумъ и любовъ, безъ граници и несправедливостъ между хората. Ще поумнѣе ли свѣтътъ? — Трѣбва да вѣрваме! Работници трѣбватъ.

„Жетвата е голѣма, работници сж необходими“, казва Учителтъ!

Следъ страданията ще дойде просвѣтление. Трѣбва да вѣрваме въ това!

Е.

П. М.

Елементарни астрологични комбинации

Планети и домове

б) Общо влияние на планетитѣ въ домоветѣ

(продължение)

„Венера въ 12-тѣхъ домове

- XI — Множество добри приятели, благородни желания и надежди.
- XII — Тайни любовни отношения, които водятъ къмъ ревностъ и вражда отъ женска страна. Любовь къмъ животни. Нѣкакво затваряне отъ мирно естество по личенъ вкусъ.

Марсъ въ 12-тѣхъ домове

- I — Успѣхи благодарение на енергия и предприемчивостъ. Опасности отъ необмисленостъ и импулсивностъ.
- II — Способности за придобиване на добри доходи, но склонностъ къмъ разпиляване и опасностъ отъ загуби.
- III — Интелектуална енергия. Борби и загуби отъ писмена деятельность. Опасности при кжси пжтувания. Много спорове съ роднини.
- IV — Неприятенъ, дисхармониченъ домашенъ животъ. Спорове съ родителитѣ, борби и затруднения на старостъ.
- V — Импулсивностъ въ чувствата и при спекулативна дейностъ. Много опитности въ чувствения животъ.
- VI — Спорове при служенето и много опитности съ прислугата. Склонностъ къмъ остри заболявания отъ трескаво и възпалително естество.
- VII — Нещастенъ бракъ, борби и процеси. Открити вражди. Разни прѣчки въ обществения животъ.
- VIII — Опасностъ отъ насилствена смъртъ. Трудности съ наследства и зестра.
- IX — Опасности при дълги пжтешествия и въ отношенията съ чужбина. Борби и спорове въ работи отъ религиозенъ и философски характеръ
- X — Успѣхи въ военни работи. Професия изпълнена съ борби. Опасностъ отъ скандали, спечелване врагове и клевети.
- XI — Незадоволителни социални отношения. Спорове съ приятели и познати.
- XII — Много грижи, разочарования и вражди. Опасностъ отъ едно наложено затваряне.

Юпитеръ въ 12-тѣхъ домове

- I — Много щастие, напредъкъ и издигане.
- II — Добре за благоденствие и финансовъ успѣхъ.
- III — Успѣхъ при кжси пжтувания и въ умствена деятельность. Приятни отношения съ роднини.
- IV — Печалба отъ наследство. Щастливъ домашенъ животъ. Много успѣхи на старостъ.

- V — Успѣхи въ спекулации. Приятни опитности съ деца.
- VI — Голѣмъ комфортъ и добра прислуга. Добро здраве, което, обаче, е изложено на опасност да пострада отъ прекаляване и невъздържаностъ въ наслаждаването.
- VII — Щастливъ бракъ. Признание на обществената дейностъ. Печалби отъ сдружавания и правни дѣла.
- VIII — Финансови печалби отъ завещания и бракъ. Спокойна смъртъ.
- IX — Успѣхи при дълги пжтешествия и пребивавания въ чужбина, въ философски, религиозни и правни дѣла.
- X — Издигане до голѣмо положение, почести и признаване.
- XI — Множество добри приятели и връзки съ високопоставени.
- XII — Превъзможване на тайнитѣ врагове, които често биватъ спечелени за приятели.

Сатурнъ въ 12-тѣхъ домове

- I — Много затруднения и спънки въ живота. Само голѣмо постоянство и търпение даватъ възможностъ за издигане.
- II — Финансови затруднения, бедностъ. Възможности за успѣхъ само при крайна пестеливостъ.
- III — Затруднения съ роднини. Спънки въ интелектуалната дейностъ.
- IV — Много затруднения въ собствения домъ. Опасностъ отъ бедностъ и самота на старостъ.
- V — Скрѣбъ и разочарования въ чувственитѣ работи. Загуби при спекулации.
- VI — Малко удобства въ живота. Лошо здраве. Лоша прислуга и загуби чрезъ нея.
- VII — Много врагове, прѣчки и борби. Разочарования въ брака.
- VIII — Затруднения съ завещания и зестра. Смъртъ следъ дълго боледуване.
- IX — Затруднения и опасности при дълги пжтувания и отношения съ чужбина. Склонностъ къмъ религия и философия, но и тукъ затруднения.
- X — Възможности за издигане свързани съ най-голѣма издрѣжливостъ и постоянство и обикновено завършващи съ падане отъ спечеленото положение. Липса на признание въ професията. Непопулярностъ.
- XI — Неблагоприятни, вредящи приятелства, най-често съ по-стари хора.
- XII — Много тайни вражди, грижи и изпитания. Осамотяване и затваряне.

Уранъ въ 12-тѣхъ домове

- I — Неочаквани събития, развитие на скокове. Забележителни, неочаквани опитности.
- II — Финансови обрати. Внезапни печалби и загуби.
- III — Раздѣляне съ роднини. Екцентрична интелектуална дейностъ и съответни затруднения. Опасности при пжтувания.
- IV — Прекъснатостъ въ домашния животъ. Преврати въ него. Отчуждаване отъ домъ и семейство.
- V — Непостоянство въ чувственитѣ работи. Романтични, импулсивни, екцентрични влечения.
- VI — Мжчно изцѣрими болести най-често отъ нервно естество.

- VII — Импулсивни връзки. Прибързанъ бракъ, следъ който идва отчуждаване и разводъ, често и загуба на съпруга или съпругата.
- VIII — Внезапни, неочаквани загуби въ връзка съ наследства, зестра или повѣрени пари.
- IX — Склонность къмъ окултни занимания; успѣхи въ философско или метафизично отношение. Затруднения въ правни дѣла. Опасности при пътувания въ странство и неприятности въ отношенията съ чужбина.
- X — Неочаквани социални промѣни въ положението и професията. Единъ животъ богатъ съ неочаквани събития и обрати.
- XI — Екцентрични, несигурни приятелства. Импулсивни влечения, които свършватъ зле.
- XII — Своеобразни, неочаквани вражди. Отчуждаване отъ отечество и семейство. Затваряне въ чужда страна.

Нептунъ въ 12-тѣхъ домове

- I — Непостоянство, свѣрхчувствителность, възприемчивость, често достигаща до медиумизмъ. Ясновидски манталитетъ. Необикновени психични опитности.
- II — Загуби поради измама и мошеничество. Хаотично състояние на финанситѣ.
- III — Плодовито въображение. Психични способности. Находчивъ духъ. Загуби или измамничества отъ страна на роднини.
- IV — Опасность отъ съзаклятия и разочарования въ собствения домъ. Наследствена болезненость. Краятъ на живота при нѣкакво затваряне. Загуба на недвижимъ имотъ поради измама и мошеничество.
- V — Морални слабости. Чувственость. Извратености. Необикновени любовни отношения. Преобладаваща страсть къмъ удовольствия и стремежъ къмъ сензации. Разочарования въ любовния животъ.
- VI — Изтощаващи тайни болести вследствие на болезнени състояния. Предателска, невѣрна прислуга. Интриги и загуби чрезъ нея.
- VII — Своеобразни опитности въ брачния животъ. Ревность, скандали и прелюбодейство или пъкъ напротивъ платонични съюзи.
- VIII — Финансови загуби въ връзка съ завещания и повѣрени пари. Своеобразно линѣене. Опасность човѣкъ да бже погребанъ привидно умрѣлъ.
- IX — Своеобразни опитности при пътувания и въ чужди страни. Странни сънища, видения и предчувствия. Опасность отъ умопомрачение и загуби поради религиозни или правни дѣла. Често религиозни халюцинации.
- X — Страненъ, богатъ съ събития животъ. Често положение, спечелено и подържано съ измама. Често и нѣкаква тайна въ връзка съ раждането.
- XI — Своеобразни, най-често недостойни за довѣрие, несигурни приятели и познати и загуби чрезъ тѣхъ.
- XII — Много тайни неприятели; предателства, опити за надхитряне, съзаклятия и засади отъ тѣхна страна. Прекаленъ страхъ отъ непознати опасности. Опасность отъ нѣкакво затваряне противъ собствената воля.“ (Бейли). (следва)

Той е!

(По мисли отъ Учителя)

Предъ тебъ е единъ хубавъ плодъ. На какво се дължи сжествуването на този плодъ? Ако си запознатъ съ съвременната наука, ще кажешъ, че той е резултатъ отъ действието на редица физико-химични сили, които сж влизали въ сложни взаимодействия, че въ него е натрупано известно количество слънчева енергия, че той съдържа тия или ония витамини и пр. и пр. Всичко това е може би така, но кой седи задъ всички тия физико-химични сили, задъ тия процеси, задъ този изворъ на животъ — слънцето? Съвременнитъ хора обикновено не си задаватъ този въпросъ. И наистина, за да се получи отговоръ на този въпросъ, въ човѣка трѣбва да се пробудятъ други, по-дълбоки, по-финни сили и способности, трѣбва да се отвори въ съзнанието му единъ другъ погледъ, да се развие едно друго виждане на свѣта.

До тогава той ще стои предъ красивата изложба отъ живи картини, каквато представя физическия свѣтъ, безъ да съзнава, че задъ тази изложба стоятъ велики художници.

Хората знаятъ, че задъ картинитъ на единъ живописецъ се крие самъ той. Тъ знаятъ, че разнитъ линии и багри не сж се сложили върху мъртвото платно отъ само себе си, че посрѣдствомъ тѣхъ художникътъ е изразилъ известни свои възприятия, представи, идеи. Но като е речъ за нѣкой плодъ, който е едно истинско, живо художествено произведение, защото носи въ себе си храна, животъ, тѣ не могатъ да допуснатъ, че той е дѣло на едно разумно сжщество, на единъ гениаленъ художникъ, способенъ да създава творби, които сж пълни съ животъ.

А истината е, че задъ този плодъ седи едно разумно сжщество. Задъ това сжщество седи Любовта, задъ Любовта седи Божиятъ Духъ, задъ Божия Духъ седи Той, Великиятъ, на който не може да се даде никакво име. Той е Онзи, Единствениятъ, който винаги ни е обичалъ, обича ни и ще ни обича. Той е, който ни изпраща Любовта си чрезъ всичко, което ни заобикаля.

Ето защо, срещнешъ ли човѣкъ, който те обича, ще си кажешъ „Той е!“ Срещнешъ ли човѣкъ, който е готовъ да ти направи нѣкаква услуга, ще си кажешъ: „Той е!“

Има мигове, въ които съ особена сила прозвучаватъ въ съзнанието на човѣка тия две думи: „Той е!“ Единъ хубавъ примѣръ за това представя следната опитностъ, която е ималъ единъ вѣрующъ. „Вървѣхъ въ духовния пѣтъ, разказва той, но се обезвѣрихъ. Изпаднахъ въ мрачно състояние. Единъ день излѣзохъ да се разходя по полето, да се поразтуша. Скитахъ се дълго. Не бѣхъ ялъ почти цѣло денонощие. По едно време видѣхъ една голѣма хубава круша. Приближавамъ се при нея съ надежда да намѣря нѣкой и другъ плодъ, но какво бѣше разочарованието ми, когато видѣхъ, че тя е обрана. „Пакъ не ми върви“, си казахъ азъ огорченъ и легнахъ подъ крушата да си почина. По едно време духна вѣтръ. Клонетъ на крушата се разлюляха и за моя изненада отъ нея паднаха нѣколко хубави узрѣли круши. Зарадвахъ се и тутакси ми мина презъ ума: „Той е!“ Изядохъ тѣ-

зи круши и, може би, това бѣше най-сладкиятъ обѣдъ, който съмъ ималъ презъ живота си. Върнахъ се въ кѣщи възроденъ, а въ душата ми звучеа думитѣ: „Той е!“

Той е, който кара слънцето да грѣе.

Той е, който кара хората да ни обичатъ.

Той е, който кара изворитѣ да текатъ, вѣтрѣтъ да вѣе, пло-
доветѣ да зрѣятъ.

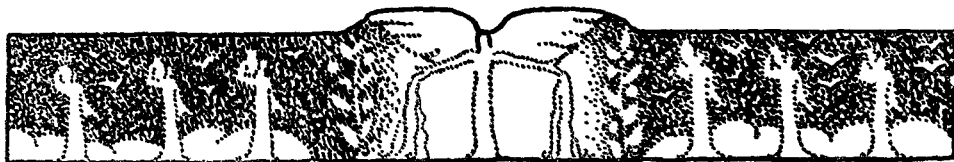
Той е, който ни дава всичко хубаво въ живота.

Когато ти дойде нѣкоя свѣтла мисль, Той е! Когато у тебе за-
трепти нѣкое хубаво чувство, Той е! Когато имашъ хубава храна, и
въ нея е Той.

Той е, който ни дава храната.

Въ всичко, което ни дава животъ, Той е!

* * *

ИЗЪ НАШИЯ ЖИВОТЪ

Боянъ Боевъ

Разговоръ съ Учителя при Седемтъ Рилски езера

Ние сме край второто езеро. Паневритмията е свършена. Въ тихитъ сини води на езерото се оглеждатъ небето и околнитъ върхове. Всичко е облѣно съ обилна слънчева свѣтлина. Чувствува се, че едно друго слънце изгрѣва вътре — въ умоветъ и сърдцата! Всички сме около Учителя. Той започва така:

— Днесъ ще гледате да влѣзете въ глѣбинитъ на вашето естество. Обикновено човѣкъ мисли все за себе си. Днесъ мислете за Цѣлото.

Не премахвайте усмивката на своето лице. Винаги, и въ най-тъжното ви състояние, да се забелязва една усмивка, защото ако не се усмихвате, привличате разрушителнитъ енергии на природата къмъ себе си. Винаги се усмихвайте.

— Какво приема човѣкъ отъ планината?

— Впечатленията, които приемате на планината, да задържите въ себе си.

Планинитъ сж енергии, складирани за бждещето развитие на човѣчеството. Тукъ бждете съ пълна вѣра, спокойни, съ миръ, пазете съгласието между ума и сърдцето си, дръжете вѣнъ всички противоречия, които имате. И тогава, тукъ на планината ще могатъ да се отворятъ за васъ съкровищата, които тя крие въ себе си! Иначе тя остава заключена за васъ.

— Какво е действието на паневритмията върху човѣка?

— Най-първо трѣбва да се запознаете съ научната страна на паневритмията. Природата обича съ най-малки усилия да има голѣми постижения.

Въ паневритмията сж впрегнати силитъ на ума, сърдцето и волята да работятъ въ хармония. При паневритмията има най-малкитъ съпротивления. Тя показва на хората начина, какъ да приематъ силитъ на природата. Движенията на паневритмията сж едновременно механични, органични и психични. Ние правимъ тия упражненія сутринъ и — неже тогава има най-благоприятни условия. По закона за еволюцията започваме съ тѣлото.

На всѣки човѣкъ, който може да възприеме тия движения на паневритмията, можешъ да му говоришъ вече. Защото тия движения

иматъ голѣмо действие върху съзнанието на човѣка. Тѣ се превръщатъ въ вътрешни процеси, събуждатъ висшитѣ сили на човѣшкото естество. Така тѣ подготвятъ човѣка за новата епоха.

— Кое е отличителното за новата епоха?

— Правилно мислене, правилно чувствуване и правилно по-
стѣпване. Правилната мисълъ има свѣтлина, правилното чувство има
топлина, а правилната постѣпка дава сила. Характерното за човѣка съ
новото съзнание е: На първо мѣсто той туря любовта къмъ Безгра-
ничния, къмъ Великото въ свѣта, после иде любовта къмъ ближния и
на трето мѣсто — любовта къмъ себе си.

Сега всички хора страдатъ отъ изгубване температурата на
любовта.

— Коя е идеалната форма на любовта?

— Да любимъ тѣй, както люби Безграничния! Да предадемъ
на другитѣ така Божията любовъ, както ни е предадена отгоре — та-
кава, каквато е дошла при насъ. Това значи да обичашъ.

— Какъ може човѣкъ да се освободи отъ антипатията, която
има къмъ нѣкои хора?

— Правете услуги на този, къмъ когото имате антипатия, и
последната ще се превърне въ хармонични отношения.

— Какво е действието на любовта?

— Когато обичашъ нѣкого, отъ тебе излиза струя вода, която
полива неговата градина. И той прави пжтека, за да тече водата въ
неговата градина.

Любовта дава всичко и взема всичко. Съ нея започва животътъ.

— Коя е дълбоката причина на страданията?

— Човѣкъ трѣбва да работи съ любовъ. Когато престане да
работи така, идватъ страданията!

— Съ кое трѣбва да се започне сега при преустройството на
живота.

— Съ любовта! Докато хората не почнатъ да се хранятъ съ
любовта, ще иматъ стария животъ. Всички хора сж носители на Бо-
жествената любовъ, само че у едни изворитѣ не сж още протекли.

Сега любовта не е приложена въ живота. Това, което има сега,
е само сѣнка на любовта. Въ любовта не може да има раздори, по-
неже въ нея не може да има дѣление.

Тя е, която урегулирва всички нѣща. Тя като дойде, задоволява
всички нужди на човѣка: и ума му, и живота му, и свободата му. За-
щото на човѣка му трѣбватъ три нѣща: животъ, свѣтлина, т. е. зна-
ние и свобода.

Нѣма по-голѣма основа отъ основата на любовта. Нѣма по-
свѣтла мисълъ отъ мисълта на любовта. И нѣма по-свѣтло чувство
отъ чувството на любовта.

Затова винаги си почивайте въ любовта.

Като ви говоря за любовта подразбирамъ онова, отъ което
ние се ползуваме.

Съвършенството е въ закона на любовта.

Едно дете отива при единъ голѣмъ юнакъ и почва да го бие
съ прѣчка, казвайки:

— Знаеш ли, какво мога да ти направя?

Юнакът го хваща, вдига го и го обръща съ главата надолу. Следъ това го слага пакъ на земята. Тогава детето казва:

— Искамъ да станемъ приятели.

Всѣки, който може да вдигне въ въздуха мжнотията и да я обърне съ главата надолу, се сприятелява съ нея. Като дойде при васъ нѣкоя голѣма мжнотия, дигнете я въ въздуха и я обърнете съ главата надолу. А това е Божествениятъ законъ на любовта. Чрезъ любовта може да стане това. Съ закона на любовта може да се сприятелите съ мжнотиитѣ. За нея нѣма тежка работа. Всички работи сж лесни за нея. Въ това вие ще се увѣрите, когато почнете да го опитвате. Това е още теория.

— Какъвъ е редътъ, който трѣбва да се приеме въ обществото?

— Въ природата има редъ. Ние искаме да създадемъ нѣкой особенъ редъ. А пъкъ то трѣбва да приемемъ и приложимъ реда, който сжествува въ природата.

Сегашнитѣ хора не могатъ да се освободятъ отъ своитѣ детински идеи, както децата отъ куклитѣ.

Божественото въ васъ трѣбва да събере нѣщата. Всички добри хора трѣбва да се събератъ. И после тѣ трѣбва да се разпрѣснатъ, за да помагатъ.

— Какъ човѣкъ може да влѣзе въ новия животъ?

— За целта най-първо човѣкъ трѣбва да изучава чистотата!

Д. Антонова

КАКВО НЕБЕ!

Какво небе създалъ си, Боже,
каква земя, какъвъ прекрасенъ свѣтъ!
Какъвъ животъ, каква вселена необятна,
какъвъ безкраенъ свѣтъ!
Ти рече, Боже, и свѣтътъ станѣ.
И той пое по своя пѣть,
облянъ въ потоци свѣтлина.
Единъ прекрасенъ цвѣтъ въ небето,
разтворилъ огнени листа,
единъ възшебенъ свѣтъ, кждето,
— Да бжде, рече, красота!
Съ каква любовъ го Ти създаде,
съ каква безкрайна доброта.
Земя, вода, небе и слънце,
разлива всичко красота.
Ти рече, Боже, и стана!
И ей предъ Тебъ,
Човѣкътъ се яви,
подобие на Тебъ.
Съ каква любовъ го Ти погледна,
съ каква велика доброта!
— Усмивка, погледъ, речъ и пѣсень,
да бжде, рече, красота!

ЗАБИ ОРАЛОТО СКРЪБЪТА

Заби оралото Скръбъта въвъ твърдата земя
и мека я направи.
Скръбъта оралото заби и въ рохкитъ бразди
тя семето постави.
Когато дойде вечеръта, тя седна да почине.
Обронила глава надъ рохкитъ бразди
зарони тя сълзи.
За всѣко семенце сълза въ браздитъ падна,
земята влажна стана.
И чудо нѣкакво тогазъ
безмълвно се захвана.
Горката Скръбъ, помисли си нощъта,
и сложи я на скути.
Като дете заспа на тѣхъ Скръбъта.
Тогазъ нощъта започна да разказва
за свѣтлитъ звезди,
за слънцето, което ще изгрѣе

надъ влажнитѣ бразди.
Но не притихна извора въ грѣдѣта ѱ,
изподъ клепачитѣ се ронѣха сълзи.
Ношѣта прибра ги въ свойта пазва.
Когато слънцето изгрѣ, единъ полѣхъ,
докосване едно
цѣлуна мокрото чело
на вечъ притихналата Скрѣбъ.
Отвори тя очи, усмихна се и стана.
Предъ нея разлюляна, грѣйнала въ роса.
бѣ нивата класила. —
И жѣнѣше Скрѣбѣта,
но сѣкашъ възродена,
не бѣше туй Скрѣбѣта,
а Радостѣта, запѣла дивна пѣсень,
понесена широко по свѣта.

ВѢРАТА НА ДЪРВОТО

Нека брули вѣтѣра листата,
Нека да огѣва стройни клони,
Корена ми е забитъ дълбоко,
И не ще го буритѣ поклатѣтъ.
Нека и слана да ме попари,
Цвѣтоветѣ ми да ронѣтъ сълзи,
Ще изгрѣе слънце, ще изсѣхнатъ,
Уцѣляли плодове ще зрѣѣтъ.
Нека и градушка да ме бие,
Да рани надеждитѣ ми свидни,
Догодина ще разцѣвнатъ нови —
Сокове догде въ стѣблото бликатъ
И обилно слънце ме облива.

S.

ОБЛАЧЕ

Ефирно, бѣло облаче,
Кжде летишъ като мечта?
Въ безкрая виждашъ ли една
Далечна, свѣтла цель, що гонишъ?
И мойта мисль тѣй лети,
И дири онзи мощенъ изворъ,
Отъ който струй и изтича
Живота въ цѣлата вселена.

S.

G. Nordmann

Есень

Есеньта донесе своя тжженъ шепотъ и сълзи по разплаканиѣ ресни на очитѣ си. Сърдцето затжгува, и вечеръ чувамъ, какъ струнитѣ на твоята цигулка тихо ридаятъ.

Защо си печална? Затова, че си отидоха огненитѣ дни на слънцето, или за прощалния викъ на лястовичкитѣ, които отлитатъ? Не знаешъ ли, че се редуватъ радостъ и тжга? Не знаешъ ли, какъ идватъ и отхождатъ день и нощъ — смъртъта и живота?

Когато облацитѣ се разкжсатъ, тогава погледни въ пролуката на кжсчето небе. Тамъ ще видишъ, какъ блѣстятъ звездитѣ на Орионъ — едно знамение на вѣчната и неотхождаща радостъ на вселенната. Тамъ, на тия далечни острови цвѣтятъ градинитѣ на една безкрайна обичъ, за която нѣма четири годишни времена, нѣма скърбъ, нѣма тжжниятъ романъ на есенния дъждъ!

Листата падатъ бавно върху студената грѣдь на земята, сѣкашъ невидими ржце ронятъ вехти, разкжсани страници на прощално писмо, но ти не помнишъ ли, какъ презъ тая пролѣтъ се родиха тѣ по голитѣ клони на липитѣ? Не чуваше ли пѣснитѣ на славей скритѣ въ тѣхъ.

Нова пролѣтъ иде! Нови пѣсни ще зазвѣнятъ по широкото поле, нови цвѣтя ще цвѣннатъ, и дъждовнитѣ капки, които сега хлопатъ тжжно по стѣклата на прозореца, ще станатъ бѣли облачни кълба, които ти ще гледашъ съ копнѣющи зеници.

Есеньта донесе своя тжженъ шепотъ и сълзи, но ти се пригрови да чуешъ музиката на идващата пролѣтъ, пригрови се за радостъта, която смѣня всѣка скърбъ.

Свѣтътъ е мраченъ, но иде неговиятъ празникъ. Сега се омива въ сълзитѣ си, изгаря въ огъня на своето страдание, за да се възправи гордъ и лжчезаренъ — достоенъ за деня, що грѣе надъ главата му.

День и нощъ се редуватъ. Страдания и радости плетатъ сложната мрежа на вѣковетѣ. По небето блѣсва усмивка, а после буря. Океантъ се вълнува, и гинатъ корабитѣ, а други пжтъ е тихъ и въ неговитѣ води се отразяватъ кроткитѣ небесни очи.

Сновалката на времето лети и тече платното на безкрая. . .

Смѣнятъ се годишнитѣ времена, а кервантъ не спира своя пжтъ.

Не тжгувай! Плачтъ на дъждовнитѣ капки ще се превърне въ радостно нашепване. Сърдцето ще запѣе ведно съ прекрасната музика на една безмѣрна обичъ, която нѣма край!

Буча Бехаръ

Въ страната на мензитъ

Когато най-младиятъ синъ на великия владетель на еспертитъ, Бенъ-Иръ навърши десетата си година, царътъ го повика при себе си и му каза:

— Сине мой, утре ще напустнешъ страната на твоя баща и на твоитъ дѣди, ще отидешъ въ царството на мензитъ! Тамъ ти ще станешъ простъ овчаръ и съ потъ на челото си, ще изкарашъ своята прехрана!

Малкиятъ, десетгодишенъ Иръ изслуша внимателно баща си, сложи малката си ржка върху своето тунтешо сърдце и, съ тихъ но твърдъ гласъ, отговори:

— Да бжде споредъ твоята воля, татко! Благослови ме и азъ ще отида да се приготвя за дългия пѣтъ.

— Върви!—каза царътъ и изви лицето си настрани, за да скрие сълзитъ, които думитъ на детето извикаха у него.

— Богъ да те благослови и Неговата дѣсница да бжде надъ тебъ! — завърши той и изпрати момчето

Мждрецитъ които бѣха повикани, когато се роди Иръ бѣха казали: „Необикновено е това дете, странна и пречудна е неговата съдба, свѣтла страница ще впише въ историята на човѣшкия животъ. Заради това следъ десетата си година, той ще трѣбва да напустне страната на своя баща и ще замине въ страната на мензитъ, въ най-високата планина; и тамъ, всрѣдъ нейното велико мълчание и красота, всрѣдъ царството на чистотата, ще крепне неговиятъ духъ, ще расте неговата душа, докато въ сърдцето му цѣвне прекрасниятъ цвѣтъ на това което земнитъ жители наричатъ любовъ.

На другия день младиятъ принцъ бѣше готовъ за пѣтъ. На тръгване той влѣзе при майка си. Колѣнничи предъ нея и сложи глава върху нейнитъ длани. Тя трепна, като усѣти горещитъ сълзи на малкия Иръ; но майката не пророни сълза, макаръ че очитъ ѝ горѣха; тя стана и тихо рече:

— Сине мой, бжди гордъ и силенъ! Не забравяй никога, че си царски синъ, и че царска кръвъ тече въ твоитъ жили! Не забравяй, че ти отивашъ за една велика целъ! Бжди достоенъ и готовъ за великата мисия! Не забравяй, че твоятъ животъ трѣбва да бжде една свѣтла дия, по която народитъ ще тръгнатъ. Върви, сине мой!

Той стана, погледна я още веднажъ, неговиятъ погледъ потъна въ нейния, и образътъ ѝ остана живъ и трепещъ въ неговото малко сърдце.

Предъ царскитъ врати го чакаше скорма колесница, която щѣше да го отнесе въ царството на мензитъ. Придружаваше го само царътъ и неговиятъ пръвъ съветникъ. Колата тръгна бързо, карана отъ три чифта коне, които леко се понесоха, по тихитъ улици на престолния градъ. На последното седалище седѣше царскиятъ синъ, чиито очи сега бѣха устремени къмъ улицитъ, които изчезваха въ предутренна мъгла.

Пѣтуваха дълго време. Повече отъ тридесетъ пѣти слънцето изплаваше отъ изтокъ, като отъ океанъ и прѣскаше милиарди черве-

ни и златни зрънца по цълата земя, обвиваше я съ своята свѣтла и топла дреха, галѣше я сутринъ и вечеръ съ своитѣ огнени багри.

Вечеръ земята се покриваше съ здрачъ и покой. Ношитѣ биваха лунни и свѣтли. Непобедимъ чаръ изпълваше равнитѣ полета, кждето тѣ спираха на почивка.

На тридесетия день тѣ стигнаха брѣговетѣ на широка и пълноводна рѣка. Тя мѣкнѣше своитѣ спокойни води, разливаше се наширѣ, извиваше се като сребърна ива и разсичаше полетата. Тамъ имаше хижа. Ония, които пазѣха чертата на дветѣ царства, отладоха нуждната почитъ на високитѣ гости и стегнаха своя салъ, съ който щѣха да прекаратъ принца. Скоро всичко бѣше готово. Бенъ Иръ се качи на сала. Никой не го придружаваше. Царѣтъ остана на брѣга на рѣката и гледаше блестящата водна повърхностъ, по която безшумно се носѣше салѣтъ. Бенъ Иръ стоеше правъ и махаше съ ржка. Когато тѣ стигнаха срещуположния брѣгъ, царѣтъ още гледаше. Нѣколко минути по-късно една кола се отдалечаваше отъ брѣга и отнасяше принца; царѣтъ дълго не откъсна погледа си отъ тамъ, докато царедворецѣтъ не му напомни, че е време да вървятъ. Отпочиналитѣ коне бѣха впрегнати и следъ малко, колата тръгна по обратния пѣтъ.

На другия день Бенъ Иръ осъмна въ едно голѣмо полско селище. Тамъ той прекара първата си нощъ въ царството на мензитѣ. Следъ това тѣ тръгнаха навжтре въ страната. Тя се разкриваше предъ неговитѣ очи, въ чудни и прекрасни картини. Тѣ ношуваха тукъ, или тамъ, почиваха, отседнали въ спретнати кжщурки, кждето приветливи домакини усмихнато имъ поднасяха кокосово млѣко въ голѣми дървени паници и потокаловъ сокъ.

Следъ дълго пѣтуване тѣ стигнаха подножието на планината, кждето старъ овчаръ чакаше малкия Иръ. Нѣколко дни следъ пристигането си, той бѣше оставенъ на почивка. Когато умората изчезна, стариятъ овчаръ го взе съ себе си. И всѣки день отъ тогава Бенъ Иръ излизаше сутринъ съ стадото и се връщаше вечеръ. Старииятъ овчаръ му показваше омайнитѣ хубости на планината и изкуството да пази и гледа добре стадото, учеше го да разчита чудния езикъ на природата. Така Бенъ Иръ, царскиятъ синъ, започна своята служба въ страната на мензитѣ.

Какво, наистина, можеше да научи всрѣдъ пазвитѣ на планината, по нейнитѣ рѣтлини и усои, по нейнитѣ свежи и пѣстри поляни, заслушанъ въ музиката на планинскитѣ потоци, които разказваха вѣчната и нестихваща приказка на великото чудо? Цълата планина въ своята мощна и страховта снага, въ своята дивна и вѣчна красота за Бенъ Иръ се превърна на жива книга, която криеше дълбока мъдростъ и несмѣтно богатство. Така той зачака деня, когато неговата сила и неговото знание ще закрепне, за да бжде готово за онова, което му предстоеше. Той чакаше, той бдѣше, той учеше. Неговиятъ взоръ бѣше отворенъ за всѣка краска на небосвода, за всѣка багра, която пѣстрѣше цвѣтето, за всѣка тревица, за всѣко камъче. До неговия слухъ долиташе всѣки звукъ, що идѣше отъ тихия зефиръ, отъ пѣсенята на щурѣца, отъ мълчанието на дивнитѣ планински вечери, отъ вълшебното небе, което го гледаше презъ милионитѣ си очи.

Готовъ ли бѣше Бенъ Иръ следъ десетъ години за великия день, когато ще остави свѣтла дияра по пѣтя на човѣшката душа?

Десетъ години се бѣха минали отъ тогава. Бенъ Иръ бѣше двадесетгодишенъ. Отъ малко дете съ нѣжна снага, сега се бѣше развилъ високъ и хубавъ момъкъ съ стройни нозе и широки плещи. Очитъ му бѣха дълбоки и чисти като планинскитѣ езера, които отразяваха лазура на чисти небеса.

Бѣше дивна пролѣтъ. Бенъ Иръ пасѣше стадото си. Царуваше чудна тишина. И ето, изведнѣжъ, мълчанието и покоятъ на планината се наруши отъ конски тропотъ. Бенъ Иръ видѣ въ далечината една свита отъ богати конници и между тѣхъ една млада жена на бѣлъ конь. Тѣ идѣха къмъ него и търсѣха удобно мѣсто за почивка. Бенъ Иръ подкара овцетѣ къмъ другата страна на планинската поляна, кждето бѣха вече спрѣли и слизаха отъ конетѣ си.

Стадото се прѣсна по рида. Бенъ Иръ седна на единъ камъкъ, извади своята свирка и започна да свири. Той не видѣ, кога младата жена, заслушана въ свирната му, трѣгна къмъ него. Тя гледаше на вси страни и очарована отъ красотата на планинскитѣ цвѣтя, се отдалечи отъ свитата си. Скоро тя се приближи до младия овчарь. Едва тогава Бенъ Иръ вдигна очи и видѣ, колко прекрасна бѣше тя, но въ сѣщия мигъ той видѣ, какъ една отровна змия изпѣлзѣ близо до нея и преди той да успѣе да викне, тя бѣше вече ухапана. Бенъ Иръ се завтече при нея, знаеше, какво я чака и какво трѣбваше да направи. Тя бѣше млада, двадесетгодишна жена съ омайната хубостъ на мензитѣ, но що отъ това? Тя бѣше въ страшна опасностъ и трѣбваше да ѝ се помогне. Бързо той се наведе надъ нея, впи устни въ нейната наранена ржка и засмука отровата, която напълни неговата уста. И въ тоя мигъ, когато Бенъ Иръ още не бѣше успѣлъ да откъсне устата си отъ нейната ржка, онѣзи, които я придружаваха и които бѣха трѣгнали да я дирятъ видѣха това, което Бенъ Иръ правѣше. Да, тѣ видѣха всичко, едно, обаче не видѣха, змията и смъртната опасностъ за девојката. Когато Бенъ Иръ вдигна глава, много огнени очи го стрелнаха съ своитѣ свѣткавични погледи. Тя бѣше царска личностъ, единствената дъщеря на царя на мензитѣ, прекрасната Хуа-Нита, а тѣ—нейни тѣлохранители. И въ качество на такива, тѣ не можеха да оставятъ ненаказанъ този простъ овчарь, който предъ очитѣ на всички се подигра съ царската дъщеря и оскърби нейното царско достойнство. Никой смъртенъ не би понесълъ това. Нещастникътъ трѣбваше да умре. Тогава единъ отъ тѣлохранителитѣ опѣна своя лжкъ, една отровна стрѣла профуча край ухото на спасената царкиня и се заби въ гърдитѣ на Бенъ Иръ. Тя отвори очи и разбра, какво стана. И на свой редъ, безъ да мисли, безъ да види, че ранениятъ бѣше младъ и хубавъ момъкъ, наведе се надъ него, разкъса ризата му и впи устнитѣ си въ неговитѣ наранени гърди. Когато отровата бѣше изсмукана, животътъ на Бенъ Иръ бѣше вънъ отъ всѣка опасностъ, така както и нейниятъ следъ ухапването. Тѣлохранителитѣ веднага дойдоха при нея и разбраха всичко.

Беръ Иръ, следователно, трѣбваше да дойде въ царския дворецъ, като скъпъ гостъ. Тя искаше това, а тя бѣше дъщеря на мощенъ владетель.

Надвечеръ, къмъ столицата редомъ до нея, яздѣше младъ човѣкъ съ проста овчарска дреха, но съ царско достойнство. Отъ неговитѣ очи се струеха свѣтлини. Бенъ Иръ изпитваше неземна наслада и миръ.

Младата царкиня разказа всичко на своя баща. Царът на мензитѣ бѣше мждрецъ. Той знаеше за тоя часъ. И сега, той сѣти красотата на тоя свещенъ мигъ и прочете свѣтлитѣ слова, които Бенъ Иръ вписа въ книгата на живота.

Бенъ Иръ разказа своята история. Царътъ на мензитѣ не искаше да изпрати Бенъ Иръ въ своята родина. На земята бѣше станалъ единъ великъ съюзъ. Никоя земна и небесна сила не можеше да го разруши. Бенъ Иръ трѣбваше да остане при царкинята. Въ тѣхното лице, дветѣ царства трѣбваше да образуватъ едно могъщо и велико царство. Въ тоя съюзъ свѣтътъ трѣбваше да познае една велика истина—истината която побеждава всичко и е непобедима. Свѣтътъ трѣбваше да познае любовта, която спаси младата царкиня отъ отровата на змията — символъ на изопаченото женско сърдце, пленено въ лъжливитѣ пжтища на човѣшкото и любовта, която спаси Бенъ Иръ отъ страшната отрова на човѣшката стрѣла — символъ на човѣшкия егоизъмъ, разрастналъ се въ ума на мжжа.

По пжтя на човѣшкото възземање имаше една свѣтла и блестяща диря, по нея залутанитѣ деца на свѣта можеха вече да тръгнатъ, за да намѣрятъ правитѣ пжтеки. Тази диря бѣше оставена отъ Бенъ Иръ — синъ на царя на аспертитѣ и отъ Хуа-Нита — дъщеря на царя на мензитѣ.

Влияние на душевнитѣ прояви върху органитѣ

(Изъ книгата на Д-ръ Алекси Карель: Човѣкътъ — тоя непознатъ!)

Всички състояния на съзнанието иматъ вѣроятно нѣкакъвъ органиченъ изразъ. Душевнитѣ вълнения, както всѣки знае, се придружаватъ съ промѣни въ кръвообръщението. Тѣ причиняватъ чрезъ посрѣдството на сждодвигателнитѣ нерви разширение или свиване на малкитѣ артерии. Удоволствието предизвиква зачервяване на лицето. Гнѣвътъ, страхътъ — побледняване. У нѣкои индивиди, една лоша новина може да причини свиване на сърдечнитѣ сждове, малокървие на сърдцето, внезапна смъртъ. Чрезъ увеличаване или намаляване на мѣстното кръвообръщение, чувственитѣ състояния влияятъ върху всички жлези, усилватъ или спиратъ тѣхнитѣ продукти, или дори промѣнятъ тѣхнитѣ химически качества. Гледането и пожелаването на едно ястие предизвиква отдѣлянето на слюнка. Това явление става дори при липса на ястие. Павловъ наблюдавалъ върху кучета съ слюнени фистули, че отдѣлянето на слюнка може да се предизвика не отъ гледането на храната, но само отъ звука на звънеца, ако този звънецъ по-рано е звънѣлъ презъ време, когато сж хранѣли животното. Душевнитѣ преживѣвания поставятъ въ движение сложни механизми. Когато се предизвика чувството на страхъ у една котка, както Саппон е направилъ това въ единъ прочутъ опитъ, сждоветѣ на надбъбречнитѣ жлези се разширяватъ, жлезитѣ отдѣлятъ адреналинъ, адреналинътъ увеличава кръвното налѣгане и скоростта на кръвообръщението и поставя цѣлия организъмъ въ дейно състояние — за нападение или за отбрана. Но ако симпатичнитѣ нерви сж изрѣзани предварително, това явление не настѣпва. Жизненитѣ продукти сж се измѣнили чрезъ посрѣдството на тѣзи нерви.

Понятно е прочее, какъ завистта, умразата, страхътъ, когато тѣзи чувства сж чести, могатъ да предизвикатъ органични промѣни и сжчински болести. Грижитѣ засѣгатъ дълбоко здравето. Търговскитѣ посрѣдници, които не знаятъ да се предпазватъ отъ грижитѣ, умиратъ млади. Старитѣ клиници (лѣкари) дори смѣтатъ, че продължителнитѣ скърби, постоянното безпокойство, подготвятъ развитието на рака. Душевнитѣ преживѣвания предизвикватъ, у особено чувствителнитѣ индивиди, очевидни промѣни на тъканитѣ и жизненитѣ сокове. Косата на една белгийка, осждена на смъртъ отъ германцитѣ, побѣлѣла внезапно презъ нощта, която предшествувала изпълнението на присждата. Презъ време на една бомбардировка се появилъ коженъ обривъ — копривна треска — на друга жена. Следъ експлодирането на всѣка бомба, обривътъ се увеличавалъ и ставалъ още по червенъ. Joltrain доказалъ, че едно морално сътресение е въ състояние да предизвика значителни промѣни въ кръвта. У хора, които сж изпитали голѣма уплаха, той намѣрилъ намаленъ броя на бѣлитѣ кръвни тѣлца, спадане на кръвното налѣгане, намалено време на съсирване на кръвната плазма. Още по голѣми промѣни ставатъ въ физико-химичното състояние на серума. Изразътъ „se faire de mauvais sang*“) е буквално вѣренъ. Мисълта мо-

*) „Правя си лоша кръвта“ — употребява се въ смисълъ на ядосвамъ се. (Бележка на преводача.)

же да предизвика органични поражения. Непостоянството на съвременния живот, неспирният вълнения, липсата на сигурност, създават състояния на съзнанието, които причиняват нервни и строежни смущения на стомаха и на червата, общо отслабване на организма и преминаване на чревните бактерии въ кръвообръщението. Колититът*) и разситъ на бѣбрецитъ и пикочния мехуръ, които ги придружаватъ, сж далечния резултатъ на душевнитъ и морални смущения. Тѣзи болести сж почти непознати въ общества, кждето животътъ е останалъ по-простъ и съ по-малко вълнения, кждето безпокойството е по-рѣдко. Сжщо така ония, които всрѣдъ шума на модерния градъ, умѣятъ да запазятъ вътрешно спокойствие, оставатъ запазени отъ нервни и органични смущения.

Физиологичнитъ прояви трѣбва да останатъ несъзнателни. Тѣ се смущаватъ, когаго нашето внимание е насочено върху тѣхъ. Сжщо така психонализата, фиксирайки мисълта на болнитъ върху самитъ тѣхъ, понѣкога още повече ги разстройва. За да се чувствуваме добре, предпочитателно е, да излѣземъ отъ себе си посрѣдствомъ усилие, което не разсѣйва вниманието. Душевнитъ и органични прояви се хармонизиратъ най-свършено, когато човѣкъ насочи своитъ способности къмъ опредѣлена целъ. Обединяването на желанията, насочването на разума къмъ една единствена насока, даватъ до известна съепень вътрешно спокойствие. Човѣкъ се съсрѣдоточава чрезъ съзерцание така добре, както и чрезъ работа. Но за него не е достатъчно да съзерцава красотата на морето, на пладинитъ и на облацитъ, свършенитъ творения на художницитъ и на поетитъ, великитъ постройки на философската мисль, математичнитъ формули, които изразяватъ природнитъ закони. Той трѣбва сжщо да бжде човѣкъ, който се бори за постигането на единъ мораленъ идеалъ, който търси свѣтлината всрѣдъ тъмнината на нѣщата, който, вървейки по пѣтищата на мистиката, се отказва отъ себе си, за да постигне невидимата сжщина на този свѣтъ.

Обединяването на проявитъ на съзнанието създава по-пълна хармония на органитъ и нервнитъ дейности. Въ общества, кждето моралното чувство и интелигентността сж едновременно развити, хроносмилателнитъ и нервнитъ болести, претжпността и лудостта сж рѣдки. Тамъ индивидитъ сж по-щастливи. Но когато станатъ по-напрегнати и по-специализирани, душевнитъ прояви могатъ да доведатъ до смущения на здравето. Тѣзи, които преследватъ единъ мораленъ, религиозенъ или наученъ идеалъ, не търсятъ нито физиологична сигурност, нито дълголѣтие. Тѣ се самопожертвуватъ за него. Изглежда сжщо, че нѣкои състояния на съзнанието причиняватъ патологични промѣни въ организма. Повечето отъ великитъ мистици сж страдали физически и морално, поне презъ известенъ периодъ отъ живота си. При това, съзерцанието може да бжде придружено отъ нервни прояви, които наподобяватъ тия на хистерията и на ясновидството. Често въ историята на светцитъ четемъ описание на екстази, четене на мисли, виждане на събития, които ставатъ далече, а понѣкога и на левитация**). Много вели-

*) Възпаление на дебелото черво.

**) Левитация — издигане надъ земята

ки християнски мистици, споредъ показанията на тѣхнитѣ другари, сж предизвиквали това странно явление. Мистикътъ, погълнатъ въ своята молитва, съвършено нечувствителенъ за събитията на външния свѣтъ, се е издигалъ лесно на нѣколко стъпки надъ земята. До сега, обаче, тѣзи необикновени факти не сж могли да бждатъ подложени на научна критика.

Известни душевни прояви могатъ да бждатъ съпроводени отъ известни промѣни, колкото анатомични, толкова и функционални, на тъкани-тѣ и на органи-тѣ. Тѣзи органични явления се наблюдаватъ при най-различни обстоятелства, между които се намира състоянието на молитва. Подъ молитва трѣбва да разбираме не просто машинално декламиране на формули, но едно мистично възнасяне, кждето съзнанието е потопено въ съзерцаване на иманентния и трансцендентенъ принципъ въ свѣта. Това душевно състояние не се предва чрезъ разума. То е неразбираемо за философитѣ и хората на науката и е недостъпно за тѣхъ. Но би могло да се каже, че проститѣ хора могатъ да усѣятъ Бога така лесно, както топлината на слънцето или добротата на единъ приятелъ. Молитвата, която се придружава съ органични въздействия, притежава нѣкои особени свойства. Най-напредъ тя е съвършено безкористна. Човѣкъ се отдава на Бога, както платното — на художника и мрамора — на скулптора. Въ сжщото време той иска Неговата милостъ и му излага своитѣ нужди, а най-вече тия на себеподобнитѣ си. Обикновено, излѣкуванъ бива не този, кйто се моли за себе си, а който се моли за другитѣ. Този видъ молитва изисква, като предварително условие, отказване отъ себе си, т. е. една твърде висша форма на аскетизмъ. Скромнитѣ, невежитѣ, беднитѣ сж по-способни на това себеотрицание, отколкото богатитѣ и интелектуалцитѣ. Така разбрана, молитвата предизвиква понѣкога едно странно явление — чудото.

Въ всички страни, презъ всички времена, сж вѣрвали въ сжществуването на чудесата, въ повече или по-малко бързото излѣкуване на болнитѣ — въ мѣстата за поклонение, въ нѣкои светилища. Но вследствие на голѣмия напредѣкъ на науката презъ деветнадесетия вѣкъ, това вѣрване напълно е изчезнало. Прието е изобщо, не само че чудото не сжществува, но че то не може да сжществува. Както законитѣ на термодинамиката правятъ невъзможно вѣчното движение, така физиологичнитѣ закони се противопоставятъ на чудото. Такова е до днесъ още поведението на повечето отъ физиолозитѣ и лѣкаритѣ. Но то днесъ не може да удържи предъ наблюденията, които притежаваме. Най-важнитѣ случаи сж събрани отъ Bugeau Médical въ Лондонъ. Нашето сегашно разбиране за влиянието на молитвата върху патологичнитѣ състояния се основава върху наблюдения на болни, които почти моментално сж били излѣкувани отъ различни поражения, като костна или перитонеална туберкулоза, студени гнойници, гнойни рани, лупусъ, ракъ и пр. Процесътъ на излѣкуването се различава малко при разнитѣ индивиди. Често се явява силна болка. После — внезапно чувство на пълно излѣкуване. За нѣколко секунди, нѣколко минути, най-много за нѣколко часа, ранитѣ се затварятъ, общитѣ оплаквания изчезватъ, апетитътъ се връща. Понѣкога функционалнитѣ смущения се загубватъ преди анатомичнитѣ повреди. Костнитѣ обезобразявания при туберкулозата на гръбначния стълбъ, раковитѣ възли постоянствуватъ

още два или три дни след момента на излъкуването. Чудото се характеризира главно със крайно ускорение на органичните възстановителни процеси. Нѣма съмнение, че степента на заздравяване на анатомичните повреди е много по-бърза, отколкото нормалната. Естественото условие, необходимо за настѣпване на явлението, е молитвата. Но не е необходимо самият боленъ да се моли или да притежава религиозна вѣра. Достатъчно е нѣкой близо до него да бѣде въ състояние на молитва. Подобни факти иматъ голѣмо значение. Тѣ показватъ действителността на известни съотношения, отъ още непознато естество, между душевните и органичните явления. Тѣ доказватъ обективното значение на душевните прояви, съ които хигиенистите, лѣкарите, възпитателите не сж почти никога мислѣли да се занимаватъ. Тѣ ни откриватъ единъ новъ свѣтъ.

Устройството на голѣмитѣ градове стана безъ да се зачита човѣка. Формата и размѣритѣ на модерните постройки сж продиктувани отъ необходимостта да се получи максималенъ доходъ на квадратенъ метъръ повърхност и да се дадатъ на наемателите кантори, квартири, които да имъ харесватъ. По този начинъ се достига до постройката на гигантски кжщи, които въ малко пространство побиратъ твърде голѣмъ брой хора. Последните живѣятъ въ тѣхъ съ удоволствие, защото радвайки се на удобството и лукса, тѣ не забележатъ, че имъ е отнето най-необходимото. Модерниятъ градъ се състои отъ чудовишни жилища и тъмни улици, пълни съ въздухъ, замърсенъ отъ пушеците, праховете, бензиновите пари и продуктите на горението, оглушени отъ трѣска на камионите и трамваите и непрекъснато задрѣстени отъ голѣма тѣлпа. Ясно е, че той не е билъ построенъ за доброто на неговите обитатели.

* * *

Животътъ ни е повлиянъ въ твърде голѣма степенъ отъ вестниците. Вестникарството се създаде въ интереса на производителите, но въ никакъвъ случай не на потребителите. Напримѣръ, публиката бива убеждавана, че бѣлиятъ хлѣбъ е по-цененъ отъ черния. Брашното се пресѣва по все по-съвършенъ начинъ и така се лишава отъ най-ценните си съставни части. Но така то се по-добре запазва и хлѣбътъ се по-лесно приготвя. Мелничарите и хлѣбарите печелятъ повече пари. Консуматорите ядатъ, безъ да подозиратъ това, единъ долнокачественъ продуктъ. И въ всичките страни, кждето хлѣбътъ е най-важната частъ отъ храната, населението се изражда. Грамадни суми се изразходватъ за търговската реклама. Така голѣмъ брой безполезни и дори вредни хранителни и фармацевтични продукти сж станали необходими за цивилизования човѣкъ. По този начинъ, алчността на хората, способни да насочватъ вкуса на народните маси къмъ продаваните отъ тѣхъ продукти, има огромно значение въ нашата цивилизация.

(Изъ сжщата книга)

Отзиви, вестии, книгописъ

Гости отъ чужбина

Тая година бѣха дошли за Изгрѣва и Рила доста гости отъ странство, повече отъ други пѣтъ — около 50 души. Тѣ бѣха дошли специално, за да видятъ Учителя, да го чуятъ и да участвуватъ въ лѣтуването на Всемирното Братство на Рила. Гоститѣ бѣха отъ разни страни: отъ Латвия, Франция Югославия, Швеция, Финландия и пр. Френскитѣ гости бѣха отъ Парижъ, Бордо, Лионъ, Тулуза, Алжиръ и пр. Между тѣхъ имаше и единъ университетски професоръ. Той бѣше развилъ идеитѣ на Учителя въ Тулуза въ три сказки, които държа предъ радиото и после ги отпечата въ отдѣлна брошура: „Свобода, равенство, братство“. Следъ като говорилъ по радиото, получилъ 150 възторжени благодарителни писма отъ цѣла Франция.

Красиви бѣха думитѣ, които произнесе Учителътъ, когато тѣ се явиха при него следъ пристигането си на Рила. Словото на Учителя бѣше пълно съ дълбоки мисли за новитѣ насоки на развитието и нуждитѣ на днешния моментъ. Между другото той каза: „Подвигътъ за Любовта е най-великиятъ подвигъ въ живота! По този пѣтъ само могатъ човѣшкитѣ души да се освободятъ отъ ония вѣчни ограничения, въ които до сега сж живѣли. Всички сега се поканватъ на служене на Любовта безъ насилие и безъ страдания.“

Тѣ казваха, „Това, което видѣхме и чухме въ България — на Изгрѣва и на Рила — надминава това, което ни разказваха въ Франция. Братската срѣда, топлотата, новитѣ отношения — всичко това остави неизгладими впечатления въ насъ.“

И въ речитѣ си, които държаха на Рила и на Изгрѣва, тѣ дадоха изразъ на дълбокитѣ преживявания, които вълнуваха душитѣ имъ.

Каква мила картина бѣше срѣщата и бързото сближаване на представители отъ различни народи въ името на една велика идея. Колко ясно се чувствуваше, че всички хора на земята сж близки, сродни, членове на едно семейство!

Идейното общение на народитѣ — ето най-кжсиятъ и най-сигурниятъ пѣтъ за тѣхното взаимно опознаване и единение!

И коя бѣше оная идея, която събра тукъ хора отъ разни краища на земята и ги обедини въ едно цѣло? Това бѣше следната идея: Съграждането на земята на единъ новъ свѣтъ, — свѣтъ на хармония, красота, миръ, свобода и братство!

И всички тѣ се събраха горе при свещенитѣ, чиститѣ Рилски езера и върхове, за да почерпятъ нови сили, ново вдъхновение отъ Словото на Учителя и отъ общение съ живата разумна природа! И съ тия нови сили тѣ слѣзоха долу, за да градятъ този новъ свѣтъ, който иде, да работятъ за тая свѣтла, красива идея, която сгрѣва душитѣ имъ.

Писателят Силиянъ Чилингировъ казва въ книгата си: „Какво даде българинътъ на другитѣ народи“, че богомилството родено въ България преди хиляда години е свѣтла точка въ историята на българската култура и че даже великитѣ идеи на френската революция: „Свобода, равенство и братство“ сж дадени на Европа отъ богомилитѣ.

И ето, сега отново, но въ по-широкъ размѣръ, България пакъ става центъръ на нови идеи, на духовенъ тласъкъ въ свѣта, центъръ на единъ интензивенъ духовенъ животъ, съ творчески сили, които раждатъ нови ценности, които ще се вграждатъ въ новата култура, която иде.

Прощалнитѣ думи на французитѣ—гости (28. VIII. 1939)

Учителю!
Братя и сестри!

Отъ както сме между васъ, ние изживѣхме нѣщо, неизразимо хубаво, неизразимо велико!

Преди нѣколко години единъ измежду васъ дойде въ Франция да ни донесе едно съобщение, каквото вѣрвамъ малко хора по цѣлата земя и въ всички времена сж имали щастието да чуятъ.

Следователно, азъ бихъ искалъ да започна съ изпращането къмъ този братъ на нашитѣ хубави мисли, нашата дълбока благодарностъ за всички хубави нѣща, които ни донесе.

Следъ като видѣхме Рила, следъ като видѣхме „Изгрѣва“, ние знаемъ, че всичко това, което се съдържае въ неговитѣ думи, е една велика действителностъ.

Така, въ този Изгрѣвъ, за който той ни е говорилъ толкова често, ние искаме да обещаемъ да бждемъ помощници въ изпълнението на великата работа въ свѣта. Ние искаме да помагаме, като даваме най-хубавото отъ насъ самитѣ. Ние искаме да помагаме по единствения ефикасенъ начинъ: чрезъ примѣра на нашия животъ.

Драги братя и сестри българи, мнозина отъ васъ сж ни питали, какво ни е направило най-силно впечатление при нашето пристигане тукъ. Ето отговорътъ: Това, което ни направи най-силно впечатление, не е Учителътъ, защото още когато бѣхме въ Парижъ, четейки книгитѣ на Учителя. слушайки сказкитѣ, държани тамъ, ние почувствувахме неговата Любовь, неговата Мъдростъ, неговата красота, неговото величие.

Но това, което най-много ни порази е, че намѣрихме толкова много братя и сестри, достойни да се нарекатъ истински ученици на Учителя.

Въ първия день на нашето пристигане, когато прекрачихме вратитѣ на „Изгрѣва“, ние видѣхме въ очитѣ на мнозина отъ васъ една свѣтлина, свѣтлината на тѣзи, които не живѣятъ живота на обикновени хора.

После, когато влѣзохме въ допиръ съ всички васъ, ние почувствувахме едно излъчване на любовь, единъ нѣженъ братски възторгъ, които ни трогнаха дълбоко.

Следъ това срещнахме Учителя. Тамъ горе, близо до това малко езеро, което ще остане за напредъ запечатано въ нашитѣ сърдца и въ нашата паметъ, — между това езеро и планинския гребенъ, дето всѣка сутринъ поздравлявахме слънчевитѣ изгрѣви, близо до неговата палатка, Учителътъ ни прие. Ние го поздравихме. Той произнесе нѣколко думи на любовь. Братя и сестри плакаха. Ние получихме нѣщо като едно

ново кръщение. Въ най-голѣмитѣ глѣбини на самитѣ насъ ние ще запазимъ спомена за това кръщение като нѣщо свято.

Ние сега се чувствуваме по-силни въ усилията си да създадемъ въ Франция едно солидно ядро на Всемирното Бѣло Братство. Ние се чувствуваме по силни да служимъ на Цѣлото, на Безграничния и да служимъ на хората, които сж създадени по образа Божи.

Роже Фаетазъ,

Докторъ по физика отъ Парижкия университетъ

За нашето дългоденсгвие. Нѣкои правила за спанею.

Времето, което е необходимо за сънь, зависи отъ много условия: отъ индивидуалното състояние, отъ възрастта, отъ климата и пр. Ето защо, съньтъ не може да се мѣри съ часове. Изобщо взето, човѣкътъ, както и животнитѣ, се нуждаятъ отъ повече сънь презъ зимата, отколкото презъ лѣтото, презъ детинството повече, отколкото презъ зрѣлата възраст, и повече въ болно състояние, отколкото въ здраво. Най-добриятъ признакъ отъ нужда за сънь е здравата умора, придружена съ леностъ; това е като гладътъ за храненето. Насъщно необходимо е да спимъ повече преди настѣпването на полунощъ, защото средъ много медицински изследвания, съньтъ е най-полезенъ преди полунощъ. Нервността и безсънието въ наше време се дължатъ до голѣма степенъ на обстоятелството, че съвременниятъ човѣкъ живѣе най-интензивно презъ вечернитѣ часове.

Само следъ работа човѣкъ може да спи добре.

Значителна роля играе и леглото. Постилката не трѣбва да бжде нито много корава, нито много мека; възглавницитѣ да не сж много високи, покривката да бжде топла, но не тежка. Въздухътъ да бжде чистъ. Добриятъ сънь изисква откритъ въздухъ.

Отъ голѣмо значение за добрия сънь е качеството и количеството на храната, която вземаме особено вечеръ Много хора не могатъ да спятъ, ако сж вечеряли съ месо, вино и кафе. Фасулътъ сжщо нарушава съня. Сладко се спи само следъ скромна вечеря отъ хлѣбъ (не топълъ), сирене или плодове.

Особено важно е да сж затоплени краката. Човѣкъ, който лѣжа въ студено легло, се свива и нарушава правилното си храносмилане и кръвообращение.

Добриятъ сънь изисква изтегнато тѣло, по възможность малко извърнато на дѣсно. Ония, които спятъ изцѣло на гърба си, сънуватъ лоши сънища. Това се дължи на обстоятелството, че вътрешнитѣ органи налѣгатъ върху грѣбначния стълбъ. Спането на дѣсната страна има преимущество, че така сърдцето работи по-спокойно.

По-голѣмо значение отъ всички външни обстоятелства за добрия сънь има нашето душевно състояние. Мжката, възбуденото мислене и т. н. нарушаватъ по-силно съня отъ всичко друго Щомъ легнешъ, трѣбва да изгѣдишъ всички мисли и тревоги.

Изъ в. „Дневникъ“

Единъ необикновенъ сънь.

Четвъртъ вѣкъ ни отдѣля отъ Сараевския атентатъ, на който станаха жертва австрийскиятъ престолонаследникъ принцъ Фердинандъ

и неговата съпруга графиня Хохенбергъ. Не е безинтересно, по случай годишнината отъ тоя фаталенъ за Европа день, да се знае историята на необикновения сънъ на виенския епископъ д-ръ Жозефъ Ланий, който е билъ единъ отъ възпитателитѣ на престолонаследника. Д-ръ Ланий разказва, че въ този трагиченъ день, 28 юний 1914 г., въ 3.30 часа се пробудилъ внезапно отъ страшенъ сънъ.

Сънувалъ, че става рано сутринъта и върху масата, между другата кореспонденция, намѣрилъ единъ голѣмъ трауренъ пликъ съ герба на престолонаследника. Отворилъ плика и извадилъ единъ листъ, върху който била нарисувана широка улица. На задното седалище на единъ автомобилъ ясно личели наследникътъ на престола, неговата съпруга и, срѣщу тѣхъ, единъ генералъ. До шофьора седѣлъ единъ офицеръ. Отъ дветѣ страни на улицата многобройна тълпа. Изведнажъ той видѣлъ, какъ отъ една странична улица изкочили двама младежи и стреляли срещу принца. Въ писмото било писано следното: „Драги д-ръ Ланий, съ настоящето Ви съобщавамъ, че днесъ въ Сараево, заедно съ жена си, ще стана жертва на политически атентатъ. Помнете ни въ молитвитѣ си и обичайте и въ бъдеще, както до сега, нашитѣ клети деца. Поздравявамъ ви сърдечно: принцъ Францъ Фердинандъ. Сараево, 28 юний 1914 год., 3.30 часа сутринъта“.

Епископътъ билъ толкова развълнуванъ, че веднага следъ като се пробудилъ, седналъ на масата и написалъ това, което сънувалъ. заедно съ точния текстъ на писмото, като направилъ и скица отъ сцената на трагедията. После повикалъ старата си майка и единъ приятелъ, който билъ на гости у него и заедно съ тѣхъ се помолилъ за здравето на принца и неговата жена. Следъ това повикалъ двама свидетели и въ тѣхно присѣствие преписалъ писмото съ тѣхнитѣ подписи и го изпратилъ на братъ си Едуардъ.

Всичко това се случило сутринъта на 28 юний 1914 год. Въ 3.30 часа, т. е. 12 часа следъ необикновения сънъ, виенскиятъ епископъ получилъ съобщение за атентата и за трагичния край на престолонаследника.

изъ в. „Зора“.

Ходене по огънь. Единъ интересенъ наученъ опитъ въ Англия.

Въ английското списание „Природа“ се съобщава следниятъ интересенъ случай:

На 17 септемврий т. г., въ Каршалтонъ, Сюрей, Англия, е била направена една демонстрация съ ходене по огънь, предъ секцията за психични изследвания при Лондонския университетъ и предъ други хора на науката. Между присѣстващитѣ били и следнитѣ лица: Проф. Ч. Р. Дарлингъ, физикъ; д-ръ Т. Е. Банксъ отъ болницата св. Вартоломей; Г. Смитъ, отъ лондонския колежъ за хигиена и тропическа медицина; Р. С. Ламбергъ, редакторъ на Листенеръ; Дигба Моинахъ, редакторъ на вестника на болницата св. Вартоломей; и проф. Ч. А. Ранетъ, отъ болницата св. Мария.

Опитътъ билъ направенъ при най-строга научна контрола. Присѣстващитѣ учени били много доволни отъ това, че никаква измама не била възможна. Преди да започне демонстрацията, Кудъ Буксъ билъ подложенъ на медицински прегледъ. Най-подробно били прегледани краката му. Намѣрили, че кожата на ходилата му била мека и суха

измили му краката, и водата била анализирана; оказало се, че никакви химикалии не сж били приложени къмъ краката. Фотографирали краката му преди и после демонстрацията. Изследването показало, че температурата на краката била сжщата, както преди, тъй и после ходенето по огъня. Краката били изследвани веднага следъ опита и втори път следъ 40 минути; не били намърени никакви следи отъ изгаряне. На ходилото на дѣсния кракъ било прилепено малко парче пластиръ отъ цинковъ оксидъ. Пластирътъ останалъ неповреденъ, въпреки това, че той се е допиралъ до температура близо 120 градуса Целзиусъ.

Дигбай Моинахъ и Морисъ Шипенъ пожелали въ интереса на науката да направятъ сами опитъ, като стѣпятъ въ огъня и видятъ, какво е станало съ него; и двамата се опарили добре; по краката имъ излѣзли голѣми пришки. Ученитѣ хора хвърлили въ огъня разни работи, и тѣ всички били изгорени отъ силния огънь. Огъньтъ билъ разпаленъ въ една вада 4 метра дълга, 2 метра широка и 20 сантиметра дълбока. Босъ, Куда Баксъ преминалъ по огъня два пъти, бавно, безъ да тича. Опитътъ е билъ много строгъ: презъ всичкото време огъньтъ е билъ раздуханъ, да не би пепелъта да бжде нѣкаква преградка между краката и огъня. Куда Буксъ не постилъ преди да направи своя експериментъ; напротивъ, по желанието на комисията, направилъ предварително закуска. При това, ходенето не било направено въ нѣкакво състояние на екстазъ, а при най-нормално състояние на съзнанието.

Изъ в. „Слово“

„Пътътъ на звездата“, отъ Георги Радевъ. Издание на книгоиздателство „Братство“, Севлиево, г. 1939. Цена 25 лв. Доставка се отъ книгоиздателството.

Ето една ценна книга, която има важно предназначение въ нашия културенъ животъ. Частъ отъ съвременната интелигенция се намира на кръстопътъ, както по научнитѣ и философски пѣпроси, тъй и върху общественитѣ, а други живѣятъ съ остарѣлитѣ вече материалистични схващания на 19. вѣкъ. Но времето върви, тече безспирно по своя вѣченъ пътъ. Съзнанието на човѣка постоянно се разширява, предъ него се откриватъ нови хоризонти. Всѣки вѣкъ носи своитѣ нови идеи, които сж плодотворни, необходими и жизнени за дадената и идващитѣ епохи.

Цельта на тая книга е, именно, излагане отъ едно ново гледище разнитѣ въпроси на науката и живота. И това схващане, което авторътъ излага, не е случайно, но то е именно новото, до което е дошълъ идейниятъ животъ на човѣчеството въ пѣтя на своето развитие. Това е новата свѣтлина, която почва да блести въ културния животъ на човѣчеството и която е призвана да съгради нови негови форми — разумни, красиви и хармонични.

И статиитѣ въ тая книга сж тъй разнообразни, че тѣ засѣгатъ всестранно живота. Почти нѣма по-важна областъ, въ която да не е надникналъ авторътъ и да не е хвърлилъ изобилна свѣтлина!

Тукъ сж разгледани отъ една страна научни въпроси, а отъ друга страна въпроси обществени и мистични. Въ тѣхъ се говори за енергията на атома, за лоста на Архимеда, за животния магнетизъмъ, за физиогномиката, за сферата на Уранъ, за съня на Небукаднецара въ свръзка

съ историчнитѣ епохи, и пр.. Стилътъ, макаръ и чисто наученъ, е богатъ съ образи, сравнения, цвѣтистъ, лекъ и увлекателенъ.

Препоръчваме я на всички, които искатъ да се издигнатъ до по-широкъ и по-свѣтълъ мирогледъ и да се ориентиратъ всрѣдъ днешната епоха, — тъй важна като завой между две култури.

Всѣка статия на книгата подбужда мисълта къмъ активна работа.

Пѣсень надъ равнинитѣ — Разкази отъ Буча Бехаръ. Ц. 15 лв. Доставя авторката; „Царь Асень“ 56, Ст.-Загора. Сюжетитѣ на тия разкази сж почерпени почти изключително изъ селския животъ. Но авторката далечъ нѣма за целъ да рисува само външно народния битъ. Тя се интересува преди всичко отъ човѣка, отъ неговия животъ, отъ неговитѣ душевни преживявания, които сж въ края на краищата общи за всички.

И темитѣ на тѣзи разкази сж така подбрани, че винаги разказватъ нѣкои свѣтли или тъмни страни отъ човѣшката душа, които каратъ читателя да се вгледа въ себе си и да се замисли за ония малки, често пѣти незначителни нѣща, които, въпрѣки своята природна незначителностъ, опредѣлятъ по такъвъ сждбоносенъ начинъ живота на човѣка.

Въ тоя смисълъ тѣзи малки разкази сж, наистина, богати по съдържание, защото будятъ размисълъ и предизвикватъ дълбоки отзиви въ сърдцето на човѣка. Препоръчваме книгата „Пѣсень надъ равнинитѣ“ на нашитѣ читатели, които, надѣваме се, ще я оценятъ.

Библиотека „БЕЗСМЪРТНИ МИСЛИ“. Първа книга — **ЖАНЪ ЖАКЪ РУСО** по Роменъ Роланъ. Цена 60 лв. подвързана; стр. 242. Издателъ Светославъ Славянски — ул. 6. Септемврий, 12. — Една библиотека, която върви въ стилъ съ времето. Има за главна целъ да даде на свѣта въ хубави томове, отъ около 250 стр. всѣки томъ, най-ценното отъ живота и дѣлото на голѣмитѣ свѣтовни личности отъ миналото и днешно време. Всѣки томъ ще изнесе единъ авторъ, разгледанъ отъ нѣкой съвремененъ свѣтовенъ писателъ. Библиотеката е международна. Излиза почти въ всички страни по земята. Въ първата редица отъ тази библиотека ще бждатъ засегнати 12 голѣми личности — *Русо, Волтеръ, Шопенхауеръ, Нитче, Толстой, Дарвинъ, Фройдъ, Монтенъ, Наполеонъ, Спиноза, Паскалъ, Макиавели*, всѣка отъ които ще бжде представена отъ единъ сжщо така много голѣмъ писателъ на днешното време. Така *Русо* ни се предлага отъ перото на *Роменъ Роланъ*, *Волтеръ* отъ *Андре Мора*, *Шопенхауеръ* отъ *Томасъ Манъ*, *Нитче* отъ *Хайнрихъ Манъ*, *Толстой* отъ *Стефанъ Цвайгъ* и пр. Авторитѣ въ подробно есе изнасятъ живота и дѣлото на разглежданата личность, Есето е последвано отъ подбрани най-характерни жжсове отъ съчиненията на засегнатитѣ велики личности

Тази международна библиотека е крайно практична и полезна, защото никой *човѣкъ* днесъ, заетъ съ толкова много работа главно около своето препитание, не е въ сѣстояние да прочете оригиналнитѣ съчинения на тия безчетъ свѣтовни труженици на човѣшката култура.

На български излѣзе вече първата книга — *Русо*. Тя се чете на единъ дъхъ, защото е написана хубаво и преведена изящно. Доставя се отъ издателството и отъ всички по-голѣми книжарници въ страната. Наскоро излиза и втората книга — *Волтеръ* по *Андре Мора*. Препоръчваме тази ценна библиотека на нашитѣ читатели.

Д-ръ Е. К.

Manifestation du Divin en l'homme

Aujourd'hui plus que jamais, il nous faut une juste conception de la vie. Mais il est impossible de comprendre exactement la vie si l'on ne comprend pas l'amour, parce que l'Amour est l'auguste principe dont elle découle. Toutes les tentatives faites dans le but de comprendre la vie en dehors de l'amour et de l'édifier sur une autre base doivent fatalement échouer. L'expérience acquise sur ce point jusqu'au jour d'aujourd'hui le prouve amplement.

Voilà pourquoi, si nous ne comprenons pas l'Amour Divin, dont la vie est née et qui a déposé en elle toutes les conditions de croissance et de développement, nous serons loin de la réalité de la vie, de son essence — nous ne pourrions qu'errer à la suite de ses ombres. Sur l'amour et non sur ses ombres: l'instinct de la continuation de la race, l'instinct de la conservation de soi-même, de l'association etc. reposent, si l'on y regarde sérieusement, les rapports entre hommes et femmes, entre pères et mères, entre enfants et parents, entre frères et soeurs, entre maîtres et élèves, entre sociétés et peuples. L'amour est et reste la vraie base de la vie. Et c'est précisément ce que l'on doit reconnaître aujourd'hui. Il faut que l'on cesse de concevoir la vie du point de vue animal, comme lutte pour la vie, mais il s'agit d'en saisir l'essence profonde, qui est renfermée dans l'amour. C'est dans ce but uniquement que l'homme est venu sur la terre — pour apprendre à voir la vie dans la lumière de l'amour, pour en appliquer les lois et pour se mettre au service du bien, qui est entretenu par l'amour.

Une bonne partie de l'humanité désire aujourd'hui que le monde s'améliore. Mais en lui-même, le monde est en bon état. Malheureusement, beaucoup de choses de création purement humaine s'y sont glissées. Et ce sont ces choses justement qu'il faut à tout prix déraciner. Il existe dans le monde une foule d'erreurs humaines tant de nature physique que mentale et émotionnelle. Si les hommes pouvaient s'en affranchir et ne laisser agir en eux que le Divin, c'est-à-dire l'Amour, le Règne de Dieu s'établirait immédiatement sur la terre. Tous ceux qui ont pu arriver à cette compréhension sont, dans le monde, les gens véritablement raisonnables.

Dernièrement, le président des Etats-Unis d'Amérique envoya aux chefs des Etats autoritaires un message dans lequel il leur posait la condition suivante: de consentir à ne pas attaquer les Etats petits et faibles, et que de son côté il ferait lui tout son possible pour qu'ils soient aidés économiquement. Dieu a depuis longtemps envoyé aux peuples son message qui dit: „Si vous m'écoutez et que vous ne vous tourmentiez pas les uns les autres, Je vous bénirai. Mais si vous transgressez ma Loi, Je laisserai agir contre vous la loi que vous appliquez à l'égard des autres peuples“.

Toutes les souffrances, toutes les maladies et infirmités — personnelles et sociales — qui font le tourment de l'humanité, sont le résultat de la violation de la loi de l'Amour. Il faut une fois pour toutes que l'homme reconnaisse cette chose et cesse d'enfreindre l'auguste loi. Le fait que les

autres ne valent pas mieux que lui ne doit pas lui être une entrave. Parce que toutes les imperfections des autres sont en lui comme toutes leurs vertus y sont également. Par conséquent, l'homme n'a pas le droit de parler des défauts du prochain. Le seul droit qu'il ait, c'est de se corriger lui-même. Et cela est indispensable vu que l'amélioration des individus distincts aura pour conséquence l'amélioration de tout le monde humain. Mais si les individus ne s'amendent pas, il ne se fera pas non plus de changement en bien dans le monde humain.

Aussi les grands Maîtres de l'humanité ont-ils prêché avant tout la réforme individuelle. C'est la tâche de chaque âme humaine. Cependant bien des gens religieux attendent pour opérer cette réforme que l'Esprit vienne en eux. C'est mal comprendre la question. Dieu a tout déposé en l'homme au moment même où il l'a créé. La venue du Christ a eu pour but de réveiller le Divin déposé du commencement en chaque homme, de lui donner l'impulsion de se manifester pour qu'il reprenne de nouveau le vrai chemin de la vie. Les gens d'aujourd'hui ont dévié de ce chemin. Il faut qu'ils parcourent en sens inverse l'angle de la déviation et qu'ils reprennent de nouveau le droit chemin.

Ce que l'on doit donc avant tout et uniquement faire comprendre aux gens, c'est qu'ils donnent au Divin, qui est déposé en eux dès le principe, la possibilité de se manifester sans entraves. Ils doivent lui donner libre cours en eux. Tous les êtres bons, tous les grands êtres qui ont entrepris la rééducation de l'homme travaillent à ce réveil du Divin. Et tous les hommes d'Etats contemporains, dont la mission est de guider les destinées des peuples dans les temps difficiles d'aujourd'hui, doivent écouter les suggestions du Divin et s'y soumettre. Il est vrai qu'en ce moment la situation des gouvernants n'est pas facile: tout le monde s'en rend bien compte. Il y en a beaucoup parmi eux qui saisissent clairement qu'une guerre future serait un épouvantable fléau. Ils savent qu'il ne restera même pas le souvenir des grands villes où se trouvent assemblées les valeurs matérielles et culturelles des peuples depuis des siècles — qu'elles seront au ras du sol. Ils savent que dans une guerre, c'est la fleur de la nation qui périra — c'est-à-dire ce qu'il y a de plus sain, de plus capable, de plus apte en ce qui concerne la vie et le travail productif. Ils savent qu'une telle guerre si pleine d'horreur — vers laquelle les peuples s'acheminent cependant malgré tout, comme s'ils y étaient poussés par quelque fatalité sera suivie d'une terrible décadence — et qu'il faudra très probablement des siècles pour que tout soit créé à nouveau. En apparence ni les Etats constituant le bloc démocratique, ni les Etats autoritaires ne désirent la guerre. Les gouvernants des grandes Puissances ne laissent pas échapper l'occasion de manifester par de grands mots leur volonté en faveur de la paix. De fait, cependant, ni les démocraties, ni les dictatures ne font rien d'essentiel pour prévenir un futur conflit armé. Parce que les uns et les autres défendent leurs intérêts égoïstes. A la tête des peuples doivent se trouver des dirigeants ayant en vue non seulement les intérêts de leur peuple mais de tous les peuples. Il faut que paraissent des gouvernants qui, étant guidés par un sentiment de haute Justice, mènent une politique internationale reposant sur la conception que les peuples — petits et grands — sont des organes d'un organisme humain général, et que, par conséquent, un peuple ne peut se développer au compte et au détriment d'un autre peuple.

D'ailleurs, si l'humanité n'avait été livrée qu'à elle-même, s'il avait été donné aux peuples de se gouverner eux-mêmes, il y a longtemps qu'il n'en serait plus resté trace sur la face de la terre. Si cela n'a pas eu lieu, c'est parce qu'il y a un monde de haute raison au-dessus du monde humain. C'est lui qui régularise toute l'activité humaine et tient en équilibre le système du monde des hommes. Pour les gens, ce monde est invisible, mais cela ne veut pas dire qu'il n'existe pas. Ce monde est au dedans de nous. Les êtres raisonnables qui l'habitent disposent d'une force si prodigieuse, ont des moyens si extraordinaires qu'il est impossible de s'en faire une idée. S'ils le désirent, ils peuvent endormir l'humanité contemporaine et la rendre inoffensive. Mais ils savent que c'est inutile car immédiatement après leur réveil, ils continueront dans le même sens, du point où ils s'étaient arrêtés. Le monde spirituel veut nous mettre en demeure de commencer au plus tôt à penser d'une autre manière. Il veut nous forcer à agir conformément à ses lois non par violence de sa part, mais librement et par conviction intérieure. Si l'on arrivait à se lier avec ce monde, on comprendrait qu'il est absolument juste et qu'il a en vue le droit de tous les hommes, de tous les peuples. Il veut que tous les hommes, que tous les peuples soient libres. Les peuples qui ne veulent la liberté que pour eux-mêmes, sans hésiter à subjuguier d'autres peuples, sont en opposition évidente avec ce monde.

Et la volonté de ce monde est que chaque homme ait la liberté de se manifester. Par liberté nous entendons qu'il faut donner à chacun la possibilité de manifester le Divin en lui. En Le manifestant librement, en manifestant le Divin déposé en son âme dès le principe, l'homme sera véritablement utile à son peuple, à toute l'humanité, à tout l'univers.

Que le Divin ait des conditions de manifestation en l'homme, qu'il lui soit donné libre cours dans la vie humaine, voilà ce qu'exigent les temps nouveaux.

Редакцията доставя книгитъ:

ЛИЦА И ДУШИ

(Физиогномични портрети)

отъ ГЕОРГИ РАДЕВЪ, срещу 30 лв.

„ЛЪКУВАНЕ ЧРЕЗЪ ЦВѢТНИТЪ ЛЖЧИ“

отъ А. ОСБОРНЪ-ЙИВСЪ, срещу 20 лева

ТРИНАДЕСЕТА ГОДИШНИНА на сп. **ЖИТНО ЗЪРНО**

Продължава се подписката за записване абонати за ТРИНАДЕСЕТА годишнина на списание „ЖИТНО ЗЪРНО“, която почна отъ Януарий 1939 година.

Абонаментътъ остава и занаяпредъ 80 лв.—най-малкиятъ за той родъ списания.

Редакцията на сп. „ЖИТНО ЗЪРНО“ постоянно се стреми да подобри списанието, да обогати неговото съдържание. То, обаче, разчита на подкрепата на своитъ абонати. Нека тѣ не само на време да платятъ абонамента си, а и да запишатъ всрѣдъ своитъ приятели и познати поне по още единъ абонатъ. Нека посѣятъ поне едно „ЖИТНО ЗЪРНО“! Това е една благородна работа, която и тѣхъ ще възнагради.

„ЖИТНО ЗЪРНО“ работи за изграждане на единъ новъ мирогледъ, отъ който ще се роди бждещата култура на братството между човѣцитѣ. Ето защо, който разпространява списанието, спомага за разпространяване свѣтлината на Новото Учение, спомага за насаждане на новото семе, което Сѣячътъ така обилно прѣска.

Всичко се изпраща на адресъ: „ЖИТНО ЗЪРНО“
Пощенска кутия № 270 — София

Суми се прашатъ чрезъ пощенска чекова смѣтка № 1597
Всѣка изпратена сума трѣбва да бѣде придружавана съ писмо.

Adresse de la revue occulte: „JITNO ZERNO“
Boîte postale № 270
SOFIA (Bulgarie)

Abonnement pour l'étranger 150 Levas ou 2 Doll.
